



EUROOPAN UNIONI

EUROOPAN PARLAMENTTI

NEUVOSTO

Bryssel, 27. lokakuuta 2021
(OR. en)

2018/0063 A (COD)

PE-CONS 54/21

EF 209
ECOFIN 621
JAI 758
JUSTCIV 98
EJUSTICE 66
COMPET 501
EMPL 301
SOC 407
DRS 37
CODEC 937

SÄÄDÖKSET JA MUUT VÄLINEET

Asia:	EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI luotonhallinnoijista ja luotonostajista sekä direktiivien 2008/48/EY ja 2014/17/EU muuttamisesta
-------	---

**EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON
DIREKTIIVI (EU) 2021/...,**

annettu ... päivänä ...kuuta ...,

**luotonhallinnoijista ja luotonostajista sekä
direktiivien 2008/48/EY ja 2014/17/EU muuttamisesta**

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 53 ja 114 artiklan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan keskuspankin lausunnon¹,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon²,

noudattavat tavallista lainsäätämisjärjestystä³,

¹ EUVL C 444, 10.12.2018, s. 15.

² EUVL C 367, 10.10.2018, s. 43.

³ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 19. lokakuuta 2021 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, tehty

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Järjestämättömiä lainoja koskevan kattavan strategian laatiminen kuuluu unionin toiminnan painopisteisiin. Järjestämättömien lainojen käsittely on ensisijaisesti luottolaitosten ja jäsenvaltioiden vastuulla, mutta asialla on myös selkeä unionin tason ulottuvuus, minkä vuoksi on syytä vähentää järjestämättömien lainojen nykyisiä määriä ja estää näiden lainojen liiallinen kertyminen tulevaisuudessa. Pankki- ja rahoitusjärjestelmien välillä on sidoksia kaikkialla unionissa, jossa luottolaitokset toimivat useilla oikeudenkäyttöalueilla ja eri jäsenvaltioissa; tämän vuoksi talouskasvuun ja rahoitusvakauteen vaikuttavien heijastusvaikutusten leviäminen jäsenvaltioiden välillä ja koko unionissa on hyvin mahdollista.
- (2) Yhdentynyt rahoitusjärjestelmä lisää talous- ja rahaliiton häiriönsietokykyä helpottamalla yksityistä riskinjakoa yli rajojen ja vähentämällä samalla julkisen riskin jaon tarvetta. Näiden tavoitteiden saavuttamiseksi unionin olisi saatava pankkiunioni valmiiksi ja jatkettava pääomamarkkinaunionin kehittämistä. Järjestämättömien lainojen nykyisten suurien määrien vähentäminen ja niiden mahdollisten tulevien kertymien ehkäiseminen on olennaisen tärkeää pankkiunionin lujittamiseksi ja välttämätöntä, jotta voidaan varmistaa kilpailu pankkialalla, säilyttää rahoitusvakaus ja kannustaa lainanantoon; näin voidaan luoda työpaikkoja ja kasvua unionissa.

- (3) Heinäkuun 11 päivänä 2017 annetuissa neuvoston päätelmissä järjestämättömien lainojen käsittelyä koskevasta EU:n toimintasuunnitelmasta, jäljempänä 'toimintasuunnitelma', eri toimielimiä kehoitettiin toteuttamaan toimenpiteitä, joilla voidaan puuttua järjestämättömien lainojen suureen määrään unionissa ja estää niiden mahdollinen kertyminen tulevaisuudessa. Toimintasuunnitelmassa esitetään kokonaisvaltainen toimintamalli, jossa keskitytään toisiaan täydentäviin politiikkatoimiin neljällä alalla: i) pankkien valvonta ja sääntely, ii) uudelleenjärjestely-, maksukyvyttömyys- ja velanperintäpuutteiden uudistaminen, iii) jälkimarkkinoiden kehittäminen ongelmasaamisille ja iv) pankkialan uudelleenjärjestelyn tukeminen. Toimet näillä aloilla on tarkoitus toteuttaa kansallisella tasolla ja tarpeen mukaan myös unionin tasolla. Komissio oli samoilla linjoilla pankkiunionin valmiiksi saamisesta 11 päivänä lokakuuta 2017 antamassaan tiedonannossa, jossa se ilmoitti aikovansa hyväksyä kattavan toimenpidepaketin, jossa käsitellään järjestämättömiä lainoja unionissa.
- (4) Tällä direktiivillä ja komission ehdottamilla muilla toimenpiteillä sekä Euroopan keskuspankin (EKP) yhteisen valvontamekanismin mukaisen pankkivalvonnan yhteydessä toteuttamilla toimilla ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1093/2010¹ perustetun Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen), jäljempänä 'EPV', toteuttamilla toimilla luodaan olosuhteet, joissa luottolaitokset pystyvät käsittelemään taseissaan olevia järjestämättömiä lainoja, sekä vähennetään tällaisten lainojen tulevien kertymien riskiä.

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EU) N:o 1093/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/78/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 12).

- (5) Kehitettäessä makrovakauteen perustuvia lähestymistapoja, joilla vältetään järjestämättömiin lainoihin liittyvien järjestelmäriskien syntyminen, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1092/2010¹ perustettu Euroopan järjestelmäriskikomitea on velvollinen antamaan tarpeen mukaan järjestämättömien lainojen jälkimarkkinoihin liittyviä makrotason vakautta koskevia varoituksia ja suosituksia.
- (6) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) 2019/630² Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseen (EU) N:o 575/2013³ lisättiin uusia sääntöjä, joiden nojalla luottolaitosten edellytetään laittavan sivuun riittävästi varoja, kun uusista lainoista tulee järjestämättömiä lainoja, minkä pitäisi olla asianmukainen kannustin siihen, että järjestämättömiin lainoihin puututaan aikaisessa vaiheessa, ja estää niiden liiallinen kertyminen. Jos lainoista tulee järjestämättömiä lainoja, luottolaitokset pystyisivät vakuudellisiin lainoihin sovellettavien tehokkaampien täytäntöönpanomekanismien ansiosta soveltamaan kokonaisvaltaista strategiaa järjestämättömien lainojen täytäntöönpanemiseksi, mutta tällöin olisi myös huolehdittava luotonottajien vahvasta ja tehokkaasta suojasta. Jos järjestämättömien lainojen määrät kasvavat liian suuriksi, luottolaitosten olisi kuitenkin voitava myydä tällaiset lainat muille toimijoille tehokkailla, kilpailulle avoimilla ja läpinäkyvillä jälkimarkkinoilla. Tässä luottolaitoksia ohjaavat niiden toimivaltaiset viranomaiset nykyisillä asetuksen (EU) N:o 575/2013 mukaisilla pankkikohtaisilla valtuuksillaan, joita kutsutaan myös pilarin 2 mukaisiksi valtuuksiksi. Jos järjestämättömistä lainoista tulee merkittävä ja laaja-alainen ongelma, jäsenvaltiot voivat perustaa kansallisia omaisuudenhoito-yhtiöitä tai toteuttaa muita vaihtoehtoisia toimenpiteitä valtiontukia ja pankkien kriisinratkaisua koskevien nykyisten sääntöjen puitteissa.

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EU) N:o 1092/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, finanssijärjestelmän makrotason vakauden valvonnasta Euroopan unionissa ja Euroopan järjestelmäriskikomitean perustamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 1).

² Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EU) 2019/630, annettu 17 päivänä huhtikuuta 2019, asetuksen (EU) N:o 575/2013 muuttamisesta siltä osin kuin on kyse järjestämättömiin vastuisiin liittyvien tappioiden kattamisen vähimmäisvaatimuksista (EUVL L 111, 25.4.2019, s. 4).

³ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EU) N:o 575/2013, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 1).

- (7) Tällä direktiivillä olisi mahdollistettava se, että luottolaitokset voivat käsitellä järjestämättömiksi muuttuneita lainoja paremmin, kun niille annetaan paremmat edellytykset myydä luotto kolmansille osapuolille. Lisäksi, kun luottolaitoksille kertyy suuri määrä järjestämättömiä lainoja eikä niillä ole riittävästi henkilöstöä tai asiantuntemusta tällaisten lainojen asianmukaiseen hallinnoimiseen, niiden olisi voitava joko ulkoistaa näiden lainojen hallinnoiminen erikoistuneelle luotonhallinnoijalle tai siirtää luottosopimus luotonostajalle, jolla on tarvittava riskinottohalu ja asiantuntemus sen hallinnoimiseksi.
- (8) Vaikka ”laina” ja ”pankki” ovat julkisessa keskustelussa yleisesti käytettyjä termejä, tässä direktiivissä käytetään jäljempänä täsmällisempiä oikeudellisia termejä ”luotto” tai ”luottosopimus” ja ”luottolaitos”. Lisäksi tämä direktiivi kattaa sekä järjestämättömän luottosopimuksen mukaiset luotonantajan oikeudet että itse järjestämättömän luottosopimuksen.
- (9) Tällä direktiivillä olisi edistettävä järjestämättömien lainojen jälkimarkkinoiden kehittämistä unionissa poistamalla esteitä, jotka haittaavat järjestämättömien lainojen siirtämistä luottolaitoksilta luotonostajille, ja asettamalla tällaista siirtämistä koskevia suojakeinoja ja turvaamalla samalla luotonottajien oikeudet. Toteutetuilla toimenpiteillä olisi yhdenmukaistettava luotonhallinnoijia koskevia toimilupavaatimuksia. Sen vuoksi tällä direktiivillä olisi luotava kehys, jota sovelletaan koko unionissa sekä luottolaitosten tekemien järjestämättömien luottosopimusten ostajiin että tällaisten sopimusten hallinnoijiin, ja luotonhallinnoijien olisi saatava jäsenvaltioiden toimivaltaisilta viranomaisilta toimilupa ja oltava näiden valvonnassa.

- (10) Johdonmukaisen sääntely- ja valvontajärjestelmän puuttuessa luotonostajat ja luotonhallinnoijat eivät voi tällä hetkellä hyödyntää sisämarkkinoiden tarjoamia etuja keskenään erilaisten kansallisten järjestelmien luomien esteiden vuoksi. Tällä hetkellä luotonhallinnoijien sääntelyä varten ei ole yhteisiä unionin standardeja. Yhteisiä standardeja ei ole vahvistettu etenkin velan perinnän sääntelyä varten. Eri jäsenvaltioilla on hyvin erilaiset säännöt siitä, miten luotonostajat voivat hankkia luottolaitoksilta luottosopimuksia. Joissakin jäsenvaltioissa ei säännellä luotonostajia, jotka ostavat luottolaitosten antamaa luottoa, kun taas toisissa niihin sovelletaan erilaisia vaatimuksia, joissa saatetaan edellyttää luottolaitoksen toimiluvan hankkimista. Nämä sääntelyvaatimusten väliset erot ovat johtaneet merkittäviin esteisiin, jotka haittaavat rajat ylittävää laillista luoton ostamista unionissa pääasiallisesti kasvattamalla kustannuksia, joita aiheutuu säännösten noudattamisesta, kun yritetään ostaa luottosalkkuja. Tämä on johtanut siihen, että luotonostajat toimivat vain joissakin jäsenvaltioissa ja kilpailu sisämarkkinoilla on siksi heikkoa, koska kiinnostuneiden luotonostajien määrä on jäänyt pieneksi. Sen vuoksi taas järjestämättömien lainojen jälkimarkkinat toimivat tehottomasti. Lisäksi järjestämättömien lainojen markkinat, jotka ovat pääasiassa kansallisia markkinoita, ovat yleensä volyymiltään pieniä.

- (11) Luotonostajien vähäinen osallistuminen on johtanut pieneen kysyntään, heikkoon kilpailuun ja alhaisiin tarjoushintoihin luottosopimussalkkujen jälkimarkkinoilla, mikä ei kannusta luottolaitoksia myymään järjestämättömiä luottosopimuksia. Sen vuoksi luottolaitosten myöntämien ja luotonostajille myytyjen luottojen markkinoiden kehittämisessä on selkeä unionin tason ulottuvuus. Luottolaitoksilla pitäisi olla mahdollisuus myydä järjestämättömiä luottosopimuksia unionin laajuisesti tehokkailla, kilpailulle avoimilla ja läpinäkyvillä jälkimarkkinoilla. Toisaalta pankkiunionin ja pääomamarkkinaunionin toteuttaminen vaatii toimintaa, jolla estetään järjestämättömien luottosopimusten kertyminen luottolaitosten taseisiin, jotta luottolaitokset voivat jatkaa tehtäväänsä talouden rahoittajina. Siksi tämä direktiivi kattaa luotonostajat, jotka elinkeino-, liike- tai ammattitoiminnassaan hankkivat luottosopimuksen, vain silloin, kun kyseisen luottosopimus on järjestämätön luottosopimus.
- (12) Luottolaitoksen alun perin myöntämät järjestämättömät luotot saattavat luotonhallinnointiprosessissa muuttua hoidetuiksi luotoiksi. Siinä tapauksessa luotonhallinnoijien olisi voitava jatkaa toimintansa harjoittamista tämän direktiivin mukaisesti luotonhallinnoijana toimimiseen myönnetyn toimilupansa perusteella.

- (13) Tiettyt jäsenvaltiot sääntelevät luotonhallinnointitoimintoja, mutta vaihtelevassa määrin. Ensinnäkin näitä toimintoja sääntelevät vain tietyt jäsenvaltiot ja ne, jotka niitä sääntelevät, määrittelevät ne hyvin erilaisilla tavoilla. Säännösten noudattamisesta aiheutuvien kustannusten kasvu estää kehittämästä strategioita, joiden pohjalta toimintaa voitaisiin laajentaa perustamalla toissijainen toimipaikka tai tarjoamalla palveluja yli rajojen. Toiseksi huomattavan monet jäsenvaltiot edellyttävät toimilupia joihinkin luotonhallinnoijien suorittamista toiminnoista. Näissä toimiluvissa asetetaan erilaisia vaatimuksia eikä anneta mahdollisuutta laajentaa toimintaa yli rajojen. Tämä on jälleen esteenä rajat ylittävien palvelujen tarjoamiselle. Lisäksi joissakin tapauksissa lainsäädännössä edellytetään paikallista toimipaikkaa, mikä estää käyttämästä rajat ylittävien palvelujen tarjoamisen vapautta.
- (14) Vaikka luotonhallinnoijat voivat tarjota palvelujaan luottolaitoksille ja luotonostajille, jotka eivät ole luottolaitoksia, kilpailulle avoimet ja yhdentyneet luotonhallinnoijien markkinat ovat sidoksissa kilpailulle avointen ja yhdentyneiden markkinoiden kehittämiseen luotonostajia varten. Luotonostajat päättävät usein ulkoistaa luotonhallinnointitoimintoja muille yhteisöille, koska niillä ei ole kapasiteettia hallinnoida luottoa itse, eivätkä ne siksi välttämättä ole halukkaita ostamaan luottoa luottolaitoksilta, jolleivät ne voi ulkoistaa tiettyjä palveluja.

- (15) Koska luotonoston ja luotonhallinnointitoimintojen markkinoilla ei ole riittävästi kilpailupainetta, luotonhallinnointiyritykset veloittavat luotonostajilta suuria palkkioita palveluistaan, mikä alentaa hintoja luoton jälkimarkkinoilla. Tämä ei kannusta luottolaitoksia vähentämään järjestämättömien lainojensa määrää.
- (16) Sen vuoksi tarvitaan unionin tason toimia, jotta voidaan käsitellä luotonostajien ja luotonhallinnoijien asemaa suhteessa luottolaitosten alun perin myöntämään järjestämättömään luottoon. Tämä direktiivi ei kuitenkaan vaikuta unionin oikeuden ja kansallisen lainsäädännön sääntöihin, jotka koskevat luoton alullepanoa, mukaan lukien tapaukset, joissa luotonhallinnoijien voidaan katsoa harjoittavan luotonvälitystä. Tämä direktiivi ei myöskään vaikuta kansallisiin sääntöihin, joissa määrätään luotonostajaa tai luotonhallinnoijaa koskevista lisävaatimuksista silloin, kun on kyse luottosopimuksen ehtojen neuvottelemisesta uudelleen.
- (17) Jäsenvaltiot voivat vapaasti säännellä luotonhallinnointitoimintoja, jotka eivät kuulu tämän direktiivin soveltamisalaan, kuten luottolaitoksiin kuulumattomien laitosten myöntämiä luottosopimuksia varten tarjottavia palveluja tai luonnollisten henkilöiden suorittamia luotonhallinnointitoimintoja, muun muassa asettamalla tämän direktiivin vaatimuksia vastaavia vaatimuksia. Nämä yhteisöt ja luonnolliset henkilöt eivät kuitenkaan hyötyisi mahdollisuudesta saada EU:n laajuinen toimilupa tällaisten palvelujen tarjoamiseen muissa jäsenvaltioissa.

- (18) Tämä direktiivi ei saisi vaikuttaa kansallisen lainsäädännön mukaisiin rajoituksiin, jotka koskevat järjestämättömän luottosopimuksen, jota ei ole irtisanottu kansallisen yksityisoikeuden mukaisesti, mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse järjestämättömän luottosopimuksen siirtämistä sillä seurauksella, että kaikki luottosopimuksen nojalla maksettavat määrät erääntyvät välittömästi maksettaviksi, mikäli tätä edellytetään pankkijärjestelmän ulkopuoliselle toimijalle tehtävää siirtoa varten. Näin joissakin jäsenvaltioissa sääntelemättömät luotonantajat voivat kansalliset säännöt huomioon ottaen edelleen hankkia vain rajoitetusti järjestämättömiä luottosopimuksia, joissa maksusuoritus ei ole erääntynyt tai sen erääntymisestä on alle 90 päivää tai joita ei ole irtisanottu kansallisen yksityisoikeuden mukaisesti. Jäsenvaltiot voivat vapaasti säännellä hoidettujen luottosopimusten siirtoa muun muassa asettamalla tämän direktiivin vaatimuksia vastaavia vaatimuksia.

- (19) Tämä direktiivi ei saisi vaikuttaa unionin oikeuteen, joka koskee oikeudellista yhteistyötä yksityisoikeuden alalla, eikä varsinkaan sopimusvelvoitteisiin sovellettavaa lakia ja tuomioistuimen toimivaltaa koskeviin säännöksiin, mukaan luettuna näiden säädösten ja säännösten soveltaminen yksittäisissä tapauksissa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusten (EY) N:o 593/2008¹ ja (EU) N:o 1215/2012² nojalla. Kaikki luotonantajat ja niitä edustavat henkilöt ovat velvollisia noudattamaan unionin oikeutta ollessaan tekemisissä kuluttajien ja kansallisten viranomaisten kanssa, jotta varmistetaan kuluttajien oikeuksien suojaaminen.
- (20) Luotonhallinnoijien ja luotonostajien olisi aina toimittava vilpittömässä mielessä, kohdeltava luotonottajia oikeudenmukaisesti ja kunnioitettava näiden yksityisyyttä. Ne eivät saisi häiritä luotonottajia tai antaa näille harhaanjohtavaa tietoa. Niiden olisi annettava luotonottajille ennen ensimmäistä velan perintää ja luotonottajien pyynnöstä tietoja muun muassa toteutetusta siirrosta, luotonostajan ja luotonhallinnoijan, jos sellainen on nimetty, tunniste- ja yhteystiedot sekä tiedot luotonottajan maksettavaksi tulevista määristä ja ilmoitus siitä, että kaikkea asiaankuuluvaa unionin oikeutta ja kansallista lainsäädäntöä sovelletaan edelleen.

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EY) N:o 593/2008, annettu 17 päivänä kesäkuuta 2008, sopimusvelvoitteisiin sovellettavasta laista (Rooma I) (EUVL L 177, 4.7.2008, s. 6).

² Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EU) N:o 1215/2012, annettu 12 päivänä joulukuuta 2012, tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla (EUVL L 351, 20.12.2012, s. 1).

- (21) Tällä direktiivillä ei myöskään kavenneta unionin kuluttajansuojasääntöjen soveltamisalaa, ja siltä osin kuin luotonostajat katsotaan luotonantajiksi Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2008/48/EY¹ ja 2014/17/EU² nojalla, niihin olisi sovellettava direktiivin 2008/48/EY 20 artiklassa tai direktiivin 2014/17/EU 35 artiklassa asetettuja erityisvelvoitteita. Tämän direktiivin soveltaminen ei myöskään rajoita kuluttajansuojaa, joka taataan Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2005/29/EY³, jolla kielletään sopimattomat kaupalliset menettelyt, myös sopimuksen täytäntöönpanon aikaiset menettelyt, joissa kuluttajaa johdetaan harhaan tämän oikeuksien tai velvoitteiden suhteen tai joissa kuluttajaan kohdistetaan häirintää, pakottamista tai sopimatonta vaikuttamista, jossa on kyse esimerkiksi täytäntöönpanotoimien ajoituksesta, tapahtumapaikasta, luonteesta tai kestosta, uhkaavasta tai halventavasta kielenkäytöstä tai käyttäytymisestä taikka uhkauksesta ryhtyä toimiin, jotka eivät ole laillisesti mahdollisia.

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2008/48/EY, annettu 23 päivänä huhtikuuta 2008, kulutusluottosopimuksista ja neuvoston direktiivin 87/102/ETY kumoamisesta (EUVL L 133, 22.5.2008, s. 66).

² Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/17/EU, annettu 4 päivänä helmikuuta 2014, kuluttajille tarkoitetuista kiinteää asunto-omaisuutta koskevista luottosopimuksista ja direktiivien 2008/48/EY ja 2013/36/EU sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta (EUVL L 60, 28.2.2014, s. 34).

³ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/29/EY, annettu 11 päivänä toukokuuta 2005, sopimattomista elinkeinonharjoittajien ja kuluttajien välisistä kaupallisista menettelyistä sisämarkkinoilla ja neuvoston direktiivin 84/450/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 97/7/EY, 98/27/EY ja 2002/65/EY sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 2006/2004 muuttamisesta (sopimattomia kaupallisia menettelyjä koskeva direktiivi) (EUVL L 149, 11.6.2005, s. 22).

- (22) Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artiklassa taataan jokaiselle oikeus oikeudenmukaiseen ja julkiseen oikeudenkäyntiin riippumattomassa ja puolueettomassa tuomioistuimessa sekä mahdollisuus saada neuvoja ja antaa asianajajan puolustaa ja edustaa itseään. Tämä voi olla erityisen merkityksellistä kaikkien käsiteltävien kysymysten ja oikeudellisten perustelujen täydellisen ymmärtämisen kannalta ja sen kannalta, että voidaan varmistaa oikeudellisen edustajan kattava valmistautuminen riita-asian tuomioistuinkäsittelyyn. Luotonottajien, joilla ei ole riittävästi varoja, olisi voitava turvautua oikeusapuun sovellettavassa kansallisessa lainsäädännössä säädetyin edellytyksin, jos se on tarpeen oikeussuojan tehokkaan saatavuuden varmistamiseksi.

- (23) Unionin luottolaitokset harjoittavat luotonhallinnointitoimintoja osana tavanomaista liiketoimintaansa. Niillä on luottosopimuksen osalta samat velvoitteet riippumatta siitä, ovatko ne tehneet luottosopimuksen itse vai ostaneet sen toiselta luottolaitokselta. Koska ne ovat jo sääntelyn ja valvonnan alaisia, tämän direktiivin soveltaminen niiden luotonhallinnointi- tai luotonostotoimintoihin merkitsisi toimilupakustannusten ja säännösten noudattamisesta aiheutuvien kustannusten tarpeetonta kaksinkertaistumista, minkä vuoksi ne eivät kuulu tämän direktiivin soveltamisalaan. Tämän direktiivin soveltamisalaan ei myöskään kuulu luottolaitosten toteuttama sekä hoidettuihin että järjestämättömiin luottosopimuksiin liittyvien luotonhallinnointitoimintojen ulkoistaminen luotonhallinnoijille tai muille kolmansille osapuolille, koska luottolaitosten edellytetään jo noudattavan sovellettavia ulkoistamissääntöjä. Lisäksi luotonantajat, jotka ovat luottolaitoksiin kuulumattomia laitoksia mutta joita jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen kuitenkin valvoo direktiivin 2008/48/EY tai direktiivin 2014/17/EU mukaisesti ja jotka harjoittavat kuluttajille myönnettäviä luottoja koskevia luotonhallinnointitoimintoja osana tavanomaista liiketoimintaansa, eivät kuulu tämän direktiivin soveltamisalaan silloin, kun ne suorittavat luotonhallinnointitoimintoja kyseisessä jäsenvaltiossa. Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/65/EY¹ tai Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/61/EU² mukaisesti toimiluvan saaneiden tai rekisteröityjen vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajien, rahastoyhtiöiden ja sijoitusyhtiöiden (jos sijoitusyhtiö ei ole nimennyt rahastoyhtiötä) ei myöskään olisi kuuluttava tämän direktiivin soveltamisalaan. Joidenkin ammattien harjoittajat eli julkiset notaarit, asianajajat ja haastemiehet, jotka harjoittavat ammattiaan kansallisen lainsäädännön mukaisesti ja valvovat sitovien toimenpiteiden täytäntöönpanoa, harjoittavat luotonhallinnointitoimintojen kaltaisia oheistoimintoja osana ammattiaan, ja siksi jäsenvaltioiden olisi voitava jättää näiden ammattien harjoittajat tämän direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle.

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/65/EY, annettu 13 päivänä heinäkuuta 2009, siirtokelpoisiin arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavia yrityksiä (yhteissijoitusyritykset) koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (EUVL L 302, 17.11.2009, s. 32).

² Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2011/61/EU, annettu 8 päivänä kesäkuuta 2011, vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajista ja direktiivin 2003/41/EY ja 2009/65/EY sekä asetuksen (EY) N:o 1060/2009 ja (EU) N:o 1095/2010 muuttamisesta (EUVL L 174, 1.7.2011, s. 1).

- (24) Jotta nykyiset luotonostajat ja luotonhallinnoijat voisivat sopeutua kansallisten säännösten, joilla tämä direktiivi saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, vaatimuksiin ja erityisesti jotta luotonhallinnoijat voisivat saada toimiluvan, tämän direktiivin mukaan yhteisöt, jotka tarjoavat tällä hetkellä luotonhallinnointitoimintoja kansallisen lainsäädännön nojalla, voivat jatkaa niiden tarjoamista kotijäsenvaltiossaan kuuden kuukauden ajan siitä, kun määräaika tämän direktiivin saattamiselle osaksi kansallista lainsäädäntöä on päättynyt. Kun tämä kuuden kuukauden määräaika on päättynyt, ainoastaan kansallisten säännösten, joilla tämä direktiivi saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, mukaisesti toimiluvan saaneiden luotonhallinnoijien olisi saatava toimia markkinoilla.
- (25) Jäsenvaltioiden, joilla on jo käytössä tässä direktiivissä vahvistettuja sääntöjä vastaavat tai tiukemmat luotonhallinnointitoimintoja koskevat säännöt, olisi voitava säätää tämän direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetussa kansallisessa lainsäädännössään mahdollisuudesta, että olemassa olevat luotonhallinnointitoimintoja tarjoavat yhteisöt tunnustetaan automaattisesti toimiluvan saaneiksi luotonhallinnoijiksi.
- (26) Luotonhallinnoijan toimiluvalla tarjota luotonhallinnointitoimintoja koko unionissa olisi vahvistettava yhdenmukaiset edellytykset, joita toimivaltaisten viranomaisten olisi sovellettava oikeasuhteisesti.

- (27) Jotta vältettäisiin luotonottajan suojan heikkeneminen ja lisättäisiin luottamusta, luotonhallinnoijan toimiluvan myöntämiselle ja säilyttämiselle olisi asetettava sellaiset edellytykset, joilla varmistetaan, että luotonhallinnoijilla, henkilöillä, joilla on huomattava omistussuosus luotonhallinnoijassa, ja sen johto- tai hallintoelimen jäsenillä ei ole rikosrekisterimerkintöjä asian kannalta merkityksellisistä rikoksista, muun muassa omaisuusrikoksista, talousrikoksista, rahanpesuun tai petoksiin liittyvistä rikoksista tai ruumiillista koskemattomuutta loukkaavista rikoksista, ja että luotonhallinnoijat ja kyseiset henkilöt eivät ole maksukyvyttömyysmenettelyn kohteina eivätkä aiemmin konkurssiin asetettuja, paitsi jos he ovat kansallisen lainsäädännön mukaisesti jälleen liiketoimintakelpoisia. Sen vaatimuksen noudattamista, jonka mukaan luotonhallinnoijien johto- tai hallintoelimen jäsenten on täytynyt aiemmin toimia läpinäkyvästi, avoimesti ja yhteistyöhaluisesti ollessaan liiketoiminnassaan tekemisissä valvonta- ja sääntelyviranomaisten kanssa, olisi arvioitava niiden tietojen perusteella, jotka ovat toimivaltaisen viranomaisen käytettävissä tai tiedossa toimiluvan myöntämishetkellä. Jos tietoja ei ole käytettävissä tai tiedossa tai jos aiempaa vuorovaikutusta valvonta- ja sääntelyviranomaisten kanssa ei tuolloin ole ollut, vaatimuksen katsotaan täyttyvän.

- (28) Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että luotonhallinnoijan johdolla on kokonaisuudessaan riittävästi tietämystä ja kokemusta liiketoiminnan harjoittamiseksi pätevästi ja vastuullisesti ottaen huomioon suoritettava toiminto. Kunkin jäsenvaltion tehtävänä on säätää hyvää mainetta sekä riittävää tietämystä ja kokemusta koskevista vaatimuksista, mutta kyseiset vaatimukset eivät saisi häiritä toimiluvan saaneiden luotonhallinnoijien vapaata liikkuvuutta unionissa. EPV:n olisi tätä tarkoitusta varten laadittava ohjeet riittävää tietämystä ja kokemusta koskevia vaatimuksia koskevien tulkintaerojen riskin pienentämiseksi. Jotta varmistettaisiin velallisen suoja sekä henkilötietojen suoja koskevien sääntöjen noudattaminen, olisi myös otettava käyttöön asianmukaiset hallinto- ja ohjausjärjestelmät ja sisäiset valvontamenetelmät sekä asianmukaiset valitusten kirjaamis- ja käsittelymenettelyt ja niitä olisi valvottava. Lisäksi luotonhallinnoijilla olisi oltava käytössä riittävät rahanpesun ja terrorismin rahoituksen vastaiset menettelyt, jos kansallisissa säännöksissä, joilla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2015/849¹ saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, nimetään luotonhallinnoijat ilmoitusvelvollisiksi rahanpesun ja terrorismin rahoituksen estämiseksi ja torjumiseksi. Luotonhallinnoijat olisi myös velvoitettava toimimaan oikeudenmukaisesti ja ottamaan luotonottajien taloudellinen tilanne asianmukaisesti huomioon. Jos kansallisella tasolla on käytettävissä velan takaisinmaksua helpottavia velkaneuvontapalveluja, luotonhallinnoijien olisi harkittava luotonottajien ohjaamista tällaisiin palveluihin.

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2015/849, annettu 20 päivänä toukokuuta 2015, rahoitusjärjestelmän käytön estämisestä rahanpesuun tai terrorismin rahoitukseen, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/60/EY ja komission direktiivin 2006/70/EY kumoamisesta (EUVL L 141, 5.6.2015, s. 73).

- (29) Jäsenvaltioiden olisi määritettävä tämän direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetussa kansallisessa lainsäädännössään, saavatko niiden alueella toimivat luotonhallinnoijat vastaanottaa ja pitää hallussaan luotonottajien varoja suorittaessaan luotonhallinnointitoimintoja. Tapauksissa, joissa luotonottajien varojen vastaanottaminen ja hallussa pitäminen on sallittua jossakin jäsenvaltiossa ja luotonhallinnoijat aikovat tehdä näin osana liiketoimintamalliaan, kyseisiin luotonhallinnoijiin olisi sovellettava lisävaatimuksia, jotta voidaan varautua mahdollisiin riskeihin maksukyvyttömyystapauksissa tilien ja rahastojen erottelun avulla sekä tapauksissa, joissa luotonottaja vapautetaan veloista. Jos luotonhallinnoijan kotijäsenvaltio kieltää luotonhallinnoijia vastaanottamasta ja pitämästä hallussaan luotonottajien varoja, luotonhallinnoija ei voi tehdä näin kotijäsenvaltiossaan eikä missään vastaanottavassa jäsenvaltiossa, vaikka vastaanottava jäsenvaltio sallisi varojen vastaanottamisen ja hallussapidon, koska luotonhallinnoijalla ei ole kotijäsenvaltionsa myöntämää lupaa tähän tarkoitukseen. Jos kotijäsenvaltio sitä vastoin sallii sen, että luotonhallinnoijat vastaanottavat ja pitävät hallussaan luotonottajien varoja, ja sisällyttää asiaa koskevat vaatimukset kansalliseen lainsäädäntöönsä, luotonhallinnoijan olisi voitava vastaanottaa ja pitää hallussaan luotonottajien varoja kotijäsenvaltiossaan ja missä tahansa vastaanottavassa jäsenvaltiossa, joka myös sallii luotonottajien varojen vastaanottamisen ja hallussapidon.

- (30) Pitkällisten menettelyjen ja epävarmuuden välttämiseksi on tarpeen vahvistaa tietoja, jotka luotonhallinnoijan toimilupaa hakevat ovat velvollisia toimittamaan, koskevat vaatimukset sekä kohtuulliset määräajat toimiluvan myöntämiselle ja olosuhteet, joissa toimilupa voidaan peruuttaa. Jos toimivaltaiset viranomaiset peruuttavat muissa jäsenvaltioissa luotonhallinnointitoimintoja tarjoavan luotonhallinnoijan toimiluvan, asiasta olisi ilmoitettava vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille ja myös sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa luotto myönnettiin, jos se ei ole vastaanottava jäsenvaltio tai kotijäsenvaltio. Vastaavasti olisi kotijäsenvaltioon ja vastaanottaviin jäsenvaltioihin perustettava julkinen rekisteri tai luettelo, jota pidetään ajan tasalla ja joka asetetaan julkisesti saataville toimivaltaisten viranomaisten verkkosivustolla, jotta varmistettaisiin läpinäkyvyys toimiluvan saaneiden luotonhallinnoijien lukumäärän ja henkilöllisyyden osalta.
- (31) Luotonhallinnoijan ja luotonostajan välinen sopimussuhde sekä luotonhallinnoijan velvoitteet luotonostajaan nähden eivät saisi muuttua, kun luotonhallinnointitoimintoja ulkoistetaan luotonhallinnointipalvelujen tarjoajille. Luotonhallinnoijien vastuulla olisi oltava varmistaa, ettei niiden luotonhallinnointitoimintojen ulkoistaminen luotonhallinnointipalvelujen tarjoajille aiheuta tarpeetonta operatiivista riskiä eikä johda siihen, että kyseinen palveluntarjoaja ei noudata unionin oikeuden tai kansallisen lainsäädännön vaatimuksia, tai rajoita valvonnasta vastaavan sääntelyviranomaisen mahdollisuuksia hoitaa tehtäväänsä ja turvata luotonottajan oikeudet.

- (32) Kun luotonostaja antaa luottosopimuksen hallinnoinnin ja täytäntöönpanon luotonhallinnoijan tehtäväksi, luotonostaja siirtää luotonhallinnoijalle oikeutensa ja velvollisuutensa ja myös suoran yhteytensä luotonottajaan, mutta vastuu säilyy viime kädessä luotonostajalla. Näin ollen luotonostajan ja luotonhallinnoijan välinen suhde olisi vahvistettava selkeästi kirjallisessa luotonhallinnointisopimuksessa ja toimivaltaisten viranomaisten olisi voitava tarkistaa, miten niiden välinen suhde on määritetty. Lisäksi luotonhallinnoijien olisi toimittava oikeudenmukaisesti ja otettava luotonottajien taloudellinen tilanne asianmukaisesti huomioon. Siltä osin kuin luotonostaja ei itse hoida hankkimiensa luottosopimusten hallinnointia, jäsenvaltioiden olisi voitava säätää, että luotonhallinnoijan ja luotonostajan edellytetään sopivan luotonhallinnointisopimuksessa, että luotonhallinnoija antaa luotonostajalle asiaa koskevan ilmoituksen ennen kuin se ulkoistaa luotonhallinnointitoimintoja.
- (33) Jotta varmistettaisiin luotonhallinnoijan oikeus harjoittaa rajat ylittävää toimintaa ja mahdollistettaisiin tällaisen toiminnan valvonta, tällä direktiivillä otetaan käyttöön menettely, jota noudatetaan, kun toimiluvan saanut luotonhallinnoija käyttää oikeuttaan harjoittaa rajat ylittävää toimintaa. Viestinnän kotijäsenvaltion ja vastaanottavien jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten välillä ja luotonhallinnoijan kanssa olisi tapahduttava kohtuullisten määräaikojen kuluessa. Sen jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten, jossa luotto myönnettiin, olisi myös saatava kotijäsenvaltion toimivaltaisilta viranomaisilta tietoa rajat ylittävästä toiminnasta.

- (34) Luotonhallinnoijaan, joka harjoittaa toimintaa vastaanottavassa jäsenvaltiossa, olisi sovellettava vastaanottavan jäsenvaltion lainsäädännössä tämän direktiivin mukaisesti vahvistettuja rajoituksia ja vaatimuksia, jotka eivät liity luotonhallinnoijia koskeviin muihin toimilupavaatimuksiin, tapauksen mukaan myös kieltoa vastaanottaa ja pitää hallussa luotonottajien varoja. Jos vastaanottavan jäsenvaltion niiden kansallisten säännösten nojalla, joilla tämä direktiivi saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, asetetaan luotonhallinnoijan toimilupaa koskevia lisävaatimuksia, tällaisia lisävaatimuksia ei saisi soveltaa luotonhallinnoijiin, jotka suorittavat rajat ylittäviä luotonhallinnointitoimintoja kyseisessä vastaanottavassa jäsenvaltiossa.
- (35) Jotta varmistetaan, että rajojen yli toimivien luotonhallinnoijien valvonta on tehokasta ja tuloksellista, olisi luotava erityinen kehys kotijäsenvaltion ja vastaanottavien jäsenvaltioiden sekä tarvittaessa sen jäsenvaltion, jossa luotto myönnettiin, toimivaltaisten viranomaisten välistä yhteistyötä varten. Kehyksen olisi annettava mahdollisuus luottamukselliseen tiedonvaihtoon, jossa noudatetaan salassapitovelvollisuutta ja suojataan yksilön ja yritysten oikeudet, paikalla ja muualla tehtäviin tarkastuksiin, avunantoon sekä tarkastusten ja todentamisten tulosten ja kaikkien toteutettujen toimenpiteiden ilmoittamiseen.

- (36) Tärkeä edellytys luotonostajien ja luotonhallintoijien toiminnalle on niiden mahdollisuus päästä kaikkiin merkityksellisiin tietoihin. Jäsenvaltioiden olisi mahdollistettava tämä, ja samalla olisi noudatettava unionin ja kansallisia tietosuojasääntöjä. Tässä yhteydessä on olennaisen tärkeää, että luottolaitokset antavat mahdollisille luotonostajille yksityiskohtaiset tiedot, jotta nämä voivat tehdä oman arvionsa järjestämättömän luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse järjestämättömän luottosopimuksen arvosta. Luottolaitosten olisi annettava nämä tiedot vain kerran prosessin aikana, joko alkuvaiheessa tai sitä seuraavissa vaiheissa, mutta joka tapauksessa ennen siirtosopimuksen tekemistä. Tämä ilmoittamisvelvollisuus on tarpeellinen ja perusteltu, jotta mahdolliset luotonostajat voivat tehdä tietoon perustuvia valintoja ennen liiketoimen toteuttamista, ja näin ollen luottolaitokset ovat oikeutettuja luovuttamaan luotonottajien henkilötietoja mahdollisille luotonostajille. Tällaiset tiedot olisi rajoitettava tiukasti siihen, mikä on tarpeen, jotta mahdolliset luotonostajat voivat arvioida järjestämättömän luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse järjestämättömän luottosopimuksen arvoa ja kyseisen sopimuksen arvon takaisinperinnän todennäköisyyttä. Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että tietojen antamisessa mahdollisille luotonostajille ja niiden myöhemmässä käytössä noudatetaan asiaa koskevaa unionin tietosuojakehystä.

- (37) Olisi edellytettävä, että luottolaitos, joka siirtää järjestämättömiä luottosopimuksia, ilmoittaa toimivaltaiselle viranomaiselleen ja vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille puolivuositain ainakin siirrettyjen luottosalkkujen yhteenlasketun maksamatta olevan määrän sekä niiden sisältämien luottojen lukumäärän ja koon ja sen, sisältääkö siirto kuluttajien kanssa tehtyjä luottosopimuksia. Jokaisesta yhtenä liiketoimena siirretystä luottosalkusta annettuihin tietoihin olisi sisällyttävä luotonostajan tai sen mahdollisen edustajan oikeushenkilötunnus (LEI) tai, jos se ei ole saatavilla, luotonostajan ja sen mahdollisen unionissa olevan edustajan nimi ja osoite. Toimivaltaisten viranomaisten olisi voitava edellyttää, että tiedot toimitetaan neljännesvuositain aina, kun ne katsovat sen tarpeelliseksi, muun muassa kriisiaikana toteutettujen liiketoimien suuren määrän vuoksi. Vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset olisi velvoitettava toimittamaan nämä tiedot viranomaisille, joilla on toimivalta valvoa luotonostajaa. Tällaiset läpinäkyvyysvaatimukset mahdollistavat luottosopimusten siirron yhdenmukaisen ja tehokkaan valvonnan unionissa. Suhteellisuusperiaatteen noudattamiseksi toimivaltaisten viranomaisten olisi otettava huomioon tiedot, jotka niillä on jo käytettävissä muilla tavoin ja jotka koskevat erityisesti luottolaitoksia, jotta vältetään päällekkäisyyksiä. Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että luottosalkkuun liittyvät ilmoitusvaatimukset toimivaltaisille viranomaisille säilyvät luotonhallinnoijan vastuulla, kun salkku on siirretty luotonostajalle.

- (38) Toimintasuunnitelmassa todetaan, että luottolaitosten tietoinfrastruktuuria voitaisiin vahvistaa sisällyttämällä siihen järjestämättömiä luottosopimuksia koskevat yhdenmukaiset ja standardoidut tiedot. EPV on laatinut tietolomakkeita, joilla saadaan tietoa luottosalkun luottovastuista ja joiden avulla mahdolliset ostajat voivat arvioida luottosopimusten arvon ja noudattaa asianmukaista huolellisuutta. Yhtäältä tällaisten tietolomakkeiden käyttö luottosopimusten yhteydessä vähentäisi informaation epäsymmetrioita luottosopimusten mahdollisten ostajien ja myyjien välillä ja myötävaikuttaisi siten toimivien jälkimarkkinoiden kehittymiseen unionissa. Toisaalta jos tällaiset tietolomakkeet ovat liian yksityiskohtaisia, ne voivat aiheuttaa luottolaitoksille kohtuutonta rasitusta ilman merkittävää informaatiohyötyä. Sen vuoksi EPV:n olisi toteutettava tietolomakkeiden arviointi, jonka tarkoituksena on kehittää niitä edelleen ja muuttaa ne luottolaitoksia koskeviksi teknisiksi täytäntöönpanostandardeiksi. Luottolaitokset olisi velvoitettava käyttämään tietolomakkeita järjestämättömien luottosopimusten siirtämisessä, mukaan lukien siirrot muille luottolaitoksille. Tätä velvoitetta olisi sovellettava ainoastaan järjestämättömien luottosopimusten siirtoihin, eikä se kata monimutkaisia liiketoimia, joihin sisältyy järjestämättömiä luottosopimuksia, mukaan lukien sivuliikkeiden myynti tai liiketoiminta-alueiden myynti taikka asiakkaiden salkkujen myynti, joka ei rajoitu järjestämättömiin luottosopimuksiin, ja siirrot, jotka ovat osa myyvän luottolaitoksen meneillään olevaa uudelleenjärjestelytoimea maksukyvyttömyys-, kriisinsratkaisu- tai likvidaatiomenettelyssä. Suhteellisuusperiaatteen noudattamiseksi näitä tiedonantovaatimuksia olisi sovellettava luottolaitoksiin oikeasuhteisesti ottaen huomioon luottojen luonne ja koko.

Samalla siinä, missä määrin luottolaitokset ovat velvollisia noudattamaan tietolomakkeita, olisi otettava huomioon järjestämättömien luottosopimusten tekopäivä. Muiden luottosopimusten myyjien olisi voitava käyttää näitä standardeja, jotta myytävänä olevia luottosopimuksia olisi helpompi arvioida. Kun kyse on arvopaperistamisliiketoimista, joiden osalta on säädetty pakollisista avoimuusmalleista, olisi vältettävä tästä direktiivistä johtuvaa päällekkäistä raportointia.

- (39) Komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä EPV:n laatimia teknisiä täytäntöönpanostandardeja, joissa täsmennetään mallit ja lomakkeet, joita luottolaitosten on käytettävä tämän direktiivin nojalla vaadittujen tietojen toimittamisessa. Komission olisi hyväksyttävä nämä tekniset täytäntöönpanostandardit täytäntöönpanosäädöksillä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 291 artiklan nojalla ja asetuksen (EU) N:o 1093/2010 15 artiklan mukaisesti.
- (40) Koska luotonostajat eivät luo uutta luottoa vaan ostavat tässä direktiivissä säädetyllä tavalla ainoastaan olemassa olevia järjestämättömiä luottosopimuksia omalla riskillään, ne eivät aiheuta vakavaraisuuteen liittyviä ongelmia ja niiden mahdollinen vaikutus järjestelmäriskiin on hyvin pieni. Sen vuoksi ei ole aiheellista vaatia luotonostajia hakemaan toimilupaa, mutta on kuitenkin tärkeää, että unionin kuluttajansuojasääntöjä ja kansallisia kuluttajansuojasääntöjä sovelletaan edelleen ja että luotonottajien oikeudet perustuvat yhä alkuperäiseen luottosopimukseen.

- (41) Jos luotonostajat ovat kolmansista maista, unionissa olevien luotonottajien saattaa olla vaikeampi vedota unionin oikeuden mukaisiin oikeuksiinsa ja kansallisten viranomaisten voi olla hankalampi valvoa järjestämättömien luottosopimusten täytäntöönpanoa. Luottolaitoksetkin saattavat olla haluttomia siirtämään järjestämättömiä luottosopimuksia kolmansien maiden luotonostajille maineriskin vuoksi. Jos luonnollisille henkilöille, muun muassa kuluttajille ja itsenäisille ammatinharjoittajille, tai mikroyrityksille sekä pienille ja keskisuurille yrityksille, jäljempänä 'pk-yritykset', myönnettyjen luottojen kolmannesta maasta olevan ostajan edustaja ei ole luottolaitos tai jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen direktiivin 2008/48/EY tai direktiivin 2014/17/EU mukaisesti valvoma muu luotonantaja kuin luottolaitos tai unionissa toimiluvan saanut luotonhallinnoija, edustajan olisi nimettävä tällainen yhteisö sen varmistamiseksi, että luotonottajien oikeuksia koskevat vaatimukset säilyvät järjestämättömän luottosopimuksen siirron jälkeen ennallaan.
- (42) Jotta voidaan paremmin varmistaa, että kuluttajien oikeuksia koskevat vaatimukset säilyvät järjestämättömän luottosopimuksen siirron jälkeen ennallaan, luotonostaja, jonka kotipaikka on unionissa tai jonka sääntömääräinen kotipaikka sijaitsee unionissa tai, jos sillä ei kansallisen lainsäädännön mukaan ole sääntömääräistä kotipaikkaa, jonka päätoimipaikka sijaitsee unionissa, olisi myös vaadittava nimeämään luottolaitos tai jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen direktiivin 2008/48/EY tai direktiivin 2014/17/EU mukaisesti valvoma muu luotonantaja kuin luottolaitos tai luotonhallinnoija suorittamaan luotonhallinnointitoimintoja kuluttajien kanssa tehtyjen järjestämättömien luottosopimusten osalta.

- (43) Vastaanottavien jäsenvaltioiden olisi voitava laajentaa velvoite nimetä luotonhallinnoija koskemaan muita luottosopimuksia. Tapauksissa, joissa luottosalkun siirtoon sisältyy kuluttajien, muiden luonnollisten henkilöiden tai pk-yritysten kanssa tehtyjä luottosopimuksia, joiden osalta on nimettävä luottolaitos tai jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen direktiivin 2008/48/EY tai direktiivin 2014/17/EU mukaisesti valvoma muu luotonantaja kuin luottolaitos tai luotonhallinnoija, ja samanaikaisesti myös muita luottosopimuksia, joita varten tällaista nimeämistä ei edellytetä, luotonostajan tai sen mahdollisen edustajan olisi tarvittaessa noudatettava nimeämisvelvoitetta kuluttajien, muiden luonnollisten henkilöiden tai pk-yritysten kanssa tehtyjen luottosopimusten suhteen. Luotonhallinnoijan ja luotonostajan olisi noudatettava sovellettavaa unionin oikeutta ja kansallista lainsäädäntöä, ja kansallisille viranomaisille olisi annettava yksittäisissä jäsenvaltioissa tarvittavat valtuudet valvoa tehokkaasti niiden toimintaa.
- (44) Kun luotonostaja tai sen tämän direktiivin mukaisesti nimetty edustaja velvoitetaan nimeämään luotonhallinnoija tai luottolaitos tai jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen direktiivin 2008/48/EY tai direktiivin 2014/17/EU mukaisesti valvoma muu luotonantaja kuin luottolaitos ja se päättää itse hallinnoida järjestämättömän luottosopimuksen mukaisiin luotonantajan oikeuksiin tai itse järjestämättömään luottosopimukseen liittyviä oikeuksia ja velvoitteita ja panna ne täytäntöön, luotonostajan tai sen tämän direktiivin mukaisesti nimetyn edustajan katsotaan olevan luotonhallinnoija ja sillä olisi näin ollen oltava tämän direktiivin mukainen toimilupa.

- (45) Luotonostajien, jotka käyttävät luotonhallinnoijien tai luottolaitosten tai jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen direktiivin 2008/48/EY tai direktiivin 2014/17/EU mukaisesti valvomien muiden luotonantajien kuin luottolaitosten palveluja, olisi ilmoitettava asiasta kotijäsenvaltionsa toimivaltaisille viranomaisille, jotta asianomaiset toimivaltaiset viranomaiset voisivat valvoa, miten luotonhallinnoija tai luottolaitos tai jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen direktiivin 2008/48/EY tai direktiivin 2014/17/EU mukaisesti valvoma muu luotonantaja kuin luottolaitos kohtelee luotonottajaa. Luotonostajien olisi myös ilmoitettava valvonnastaan vastaaville toimivaltaisille viranomaisille hyvissä ajoin, jos ne alkavat käyttää toisen luotonhallinnoijan, luottolaitoksen tai jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen direktiivin 2008/48/EY tai direktiivin 2014/17/EU mukaisesti valvoman luottolaitoksiin kuulumattoman laitoksen palveluja.
- (46) Luotonostajat, jotka panevat ostetun luottosopimuksen suoraan täytäntöön, olisi näin tehdessään noudatettava luottosopimukseen sovellettavaa lainsäädäntöä, luotonottajaan sovellettavat kuluttajansuojasäännöt mukaan luettuina. Erityisesti sopimusten täytäntöönpanoa, kuluttajansuojaa ja rikosoikeutta koskevien kansallisten sääntöjen soveltamista jatketaan, ja toimivaltaisten viranomaisten olisi varmistettava, että kyseiset luotonostajat noudattavat näitä sääntöjä jäsenvaltioiden alueella.

- (47) Jotta helpotettaisiin tässä direktiivissä säädettyjen velvoitteiden täytäntöönpanoa, kun luotonostajan kotipaikka ei ole unionissa tai sen sääntömääräinen kotipaikka ei sijaitse unionissa tai, jos sillä ei kansallisen lainsäädännön mukaan ole sääntömääräistä kotipaikkaa, sen päätoimipaikka ei sijaitse unionissa, tämän direktiivin saattamiseksi kansallisen lainsäädännön osaksi annetussa kansallisessa lainsäädännössä olisi säädettävä, että kolmannelta maasta oleva luotonostaja nimeää luottosopimuksen siirron yhteydessä edustajan, jonka kotipaikka on unionissa tai jonka sääntömääräinen kotipaikka sijaitsee unionissa tai, jos sillä ei kansallisen lainsäädännön mukaan ole sääntömääräistä kotipaikkaa, jonka päätoimipaikka sijaitsee unionissa ja johon toimivaltaiset viranomaiset voivat ottaa yhteyttä luotonostajan lisäksi tai sijasta. Tämä edustaja vastaa tässä direktiivissä luotonostajille asetetuista velvoitteista, sanotun kuitenkin vaikuttamatta luotonhallinnoijille asetettuihin velvoitteisiin. Luotonostajien, jotka siirtävät järjestämättömiä luottosopimuksia, olisi ilmoitettava kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle puolivuositain ja kootusti ainakin siirrettyjen luottosalkkujen yhteenlaskettu maksamatta oleva määrä ja niiden sisältämien luottojen lukumäärä ja koko sekä se, sisältääkö siirto kuluttajien kanssa tehtyjä luottosopimuksia. Jokaisesta yhtenä liiketoimena siirretystä salkusta annettuihin tietoihin olisi sisällyttävä luotonostajan tai sen mahdollisen edustajan oikeushenkilötunnus (LEI) tai, jos se ei ole saatavilla, luotonostajan ja sen mahdollisen unionissa olevan edustajan nimi ja osoite. Toimivaltaisten viranomaisten olisi voitava vaatia, että tiedot toimitetaan sen sijaan neljännesvuositain aina, kun ne katsovat sen tarpeelliseksi, muun muassa kriisiaikana toteutettujen liiketoimien suuren määrän vuoksi.

- (48) Nykyään eri viranomaiset vastaavat jäsenvaltioissa luotonhallinnoijien ja luotonostajien toimilupien myöntämisestä ja valvonnasta. Sen vuoksi on olennaisen tärkeää, että jäsenvaltiot selkeyttävät näiden viranomaisten roolia ja antavat riittävät valtuudet, etenkin kun viranomaiset saattavat joutua valvomaan yhteisöjä, jotka tarjoavat palveluja muissa jäsenvaltioissa. Tehokkaan ja oikeasuhteisen valvonnan varmistamiseksi koko unionissa jäsenvaltioiden olisi annettava toimivaltaisille viranomaisille valtuudet, jotka ne tarvitsevat tämän direktiivin mukaisten tehtäviensä hoitamiseen, mukaan luettuina valtuudet saada tarvittavat tiedot, tutkia tämän direktiivin mahdolliset rikkomiset, käsitellä luotonottajien valitukset ja määrätä hallinnollisia seuraamuksia ja korjaavia toimenpiteitä, toimilupien peruuttaminen mukaan luettuna. Hallinnollisia seuraamuksia ja korjaavia toimenpiteitä sovellettaessa jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset soveltavat niitä oikeassa suhteessa ja perustelevat päätöksensä ja että päätöksiin sovelletaan tuomioistuinvalvontaa, myös sellaisissa tapauksissa, joissa toimivaltaiset viranomaiset eivät toimi asetettujen määräaikojen kuluessa.

- (49) Tämän direktiivin rikkomista koskevat säännökset eivät rajoita jäsenvaltioiden oikeutta puuttua esimerkiksi kuluttajansuojaa, luotonottajien oikeuksia tai rikollista toimintaa koskevan kansallisen lainsäädännön rikkomiseen liittyviin tapauksiin. Tällaisissa tapauksissa vastaanottavan jäsenvaltion ja jäsenvaltion, jossa luotto myönnettiin, toimivaltaisilla viranomaisilla on toimivalta päättää, onko kansallista lainsäädäntöä rikottu, ja tällä direktiivillä ei näin ollen rajoiteta niiden valtuuksia.
- (50) Koska luoton jälkimarkkinoiden toiminta on suurelta osin riippuvaista näillä markkinoilla toimivien yhteisöjen hyvästä maineesta, luotonhallintoijien olisi otettava käyttöön tehokas mekanismi, jolla käsitellään luotonottajien valituksia. Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että viranomaisilla, joilla on toimivalta valvoa luotonostajia ja luotonhallintoijia, on tehokkaat ja toimivat menettelyt, joilla käsitellään luotonottajien valitukset.

- (51) Sovellettaessa tätä direktiiviä henkilötietojen käsittelyyn sovelletaan Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksia (EU) 2016/679¹ ja (EU) 2018/1725². Kun henkilötietoja käsitellään tätä direktiiviä sovellettaessa, olisi erityisesti mainittava täsmällinen tarkoitus, viitattava asiaankuuluvaan oikeusperustaan ja noudatettava asetuksessa (EU) 2016/679 säädettyjä asiaankuuluvia turvallisuusvaatimuksia sekä kunnioitettava tarpeellisuuden, oikeasuhteisuuden, käyttötarkoituksen rajoittamisen ja tietojen säilyttämisen avoimen ja oikeasuhteisen enimmäisajan periaatteita. Näitä tarkoituksia varten olisi noudatettava ensisijaisesti asetuksen (EU) 2016/679 40 artiklan mukaisia koko alaa koskevia käytäntösääntöjä. Kaikkiin tämän direktiivin puitteissa kehitettäviin ja sovellettaviin tietojenkäsittelyjärjestelmiin olisi myös sisällyttävä sisäänrakennettu henkilötietojen suoja ja oletusarvoinen tietosuoja. Jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten välisessä hallinnollisessa yhteistyössä ja keskinäisessä avunannossa olisi vastaavasti noudatettava asetuksessa (EU) 2016/679 vahvistettuja henkilötietojen suojaa koskevia sääntöjä ja kansallisia tietosuojasääntöjä, joilla unionin oikeus pannaan täytäntöön.

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2016/679, annettu 27 päivänä huhtikuuta 2016, luonnollisten henkilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä sekä näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta ja direktiivin 95/46/EY kumoamisesta (yleinen tietosuoja-asetus) (EUVL L 119, 4.5.2016, s. 1).

² Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2018/1725, annettu 23 päivänä lokakuuta 2018, luonnollisten henkilöiden suojelusta unionin toimielinten, elinten ja laitosten suorittamassa henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta sekä asetuksen (EY) N:o 45/2001 ja päätöksen N:o 1247/2002/EY kumoamisesta (EUVL L 295, 21.11.2018, s. 39).

- (52) Kuluttajansuojan korkea tason varmistamiseksi unionin oikeudessa ja kansallisessa lainsäädännössä säädetään useista oikeuksista ja suojatoimista, jotka liittyvät kuluttajille myönnettyihin luottosopimuksiin. Näitä oikeuksia ja suojatoimia sovelletaan erityisesti luottosopimuksesta käytävään neuvotteluun ja luottosopimuksen tekemiseen, direktiivissä 2005/29/EY säädettyjen sopimattomien elinkeinonharjoittajien ja kuluttajien välisten kaupallisten menettelyjen käyttöön sekä luottosopimuksen hoitamiseen tai laiminlyömiseen. Tämä koskee erityisesti direktiivin 2014/17/EU soveltamisalaan kuuluvia pitkäaikaisia kulutusluottosopimuksia, kun on kyse kuluttajan oikeudesta täyttää luottosopimuksen mukaiset velvoitteensa kokonaan tai osittain ennen luottosopimuksen voimassaolon päättymistä taikka tarvittaessa saada tietoa eurooppalaisen standardoidun tietosivun välityksellä luottosopimuksen mahdollisesta siirtämisestä luotonostajalle. Luotonottajan oikeudet eivät myöskään saisi muuttua, jos luottolaitoksen ja luotonostajan välinen luottosopimuksen siirto tehdään sopimuksen uudistamisen muodossa. Yleensä olisi varmistettava, että luotonottajien luottosopimuksen siirtäminen luottolaitokselta luotonostajalle ei heikennä luotonottajien tilannetta. Tämä direktiivi ei saisi estää jäsenvaltiota soveltamasta tiukempia säännöksiä luotonottajien suojelemiseksi.
- (53) Rajoittamatta direktiivien 2008/48/EY ja 2014/17/EU mukaisia muita velvoitteita ja kuluttajansuojan korkean tason varmistamiseksi mainittuja direktiivejä olisi muutettava sen varmistamiseksi, että kuluttajalle esitetään hyvissä ajoin ennen luottosopimuksen ehtojen muuttamista selkeä ja kattava luettelo kaikista tällaisista muutoksista, niiden toteuttamisaikataulu ja tarpeelliset yksityiskohdat sekä sen kansallisen viranomaisen nimi ja osoite, jolle kuluttaja voi tehdä valituksen.

- (54) Direktiivien 2008/48/EY ja 2014/17/EU nojalla annettavat ja tässä direktiivissä säädetyillä muutoksilla käyttöön otetut luottosopimuksen ehtojen muuttamista koskevat tiedot eivät saisi vaikuttaa direktiiveissä 2008/48/EY ja 2014/17/EU säädettyihin kuluttajan oikeuksiin, mukaan lukien tiedonsaantioikeudet.
- (55) Painoarvo, jonka unionin lainsäätäjä on antanut kuluttajien suojaamiselle neuvoston direktiivissä 93/13/ETY¹ sekä direktiiveissä 2008/48/EY ja 2014/17/EU, merkitsee sitä, että luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse luottosopimuksen siirtäminen luotonostajalle ei saisi vaikuttaa millään tavalla unionin oikeudessa kuluttajille annettavan suojan tasoon. Sen vuoksi luotonostajien ja luotonhallintoijien olisi noudatettava sovellettavaa unionin oikeutta ja kansallista lainsäädäntöä, jota sovelletaan alkuperäiseen luottosopimukseen, ja luotonottajalla olisi säilyttävä sama suojan taso, josta säädetään sovellettavassa unionin oikeudessa ja kansallisessa lainsäädännössä tai josta määrätään unionin tai kansallisissa lainvalintasäännöissä. Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että luotonottajalta ei veloiteta muita luottosopimuksen siirtoon liittyviä kustannuksia kuin ne, jotka jo sisältyvät kyseiseen luottosopimukseen. Maksunsa laiminlyönteille kuluttajille määrättävien maksujen osalta direktiiviin 2008/48/EY olisi tehtävä muutoksia, joiden mukaan jäsenvaltioiden edellytetään noudattavan direktiivin 2014/17/EU sääntöjä ylärajojen asettamisesta maksuille ja seuraamuksille.

¹ Neuvoston direktiivi 93/13/ETY, annettu 5 päivänä huhtikuuta 1993, kuluttajasopimusten kohtuuttomista ehdoista (EYVL L 95, 21.4.1993, s. 29).

- (56) Kuluttajien osalta direktiivejä 2008/48/EY ja 2014/17/EU olisi muutettava tällä direktiivillä sen vahvistamiseksi, että jäsenvaltioiden olisi edellytettävä, että luotonantajilla on käytössä asianmukaiset käytänteet ja menettelyt, jotta ne voivat tarvittaessa noudattaa kohtuullista pidättyvyyttä ennen ulosmittausmenettelyjen käynnistämistä. Olisi otettava huomioon 19 päivänä elokuuta 2015 annetut EPV:n ohjeet maksamattomista lainoista ja ulosmittauksesta, 31 päivänä lokakuuta 2018 annetut EPV:n ohjeet järjestämättömien saamisten ja lainanhoitojoustosaamisten käsittelystä ja EKP:n ohjeet pankeille järjestämättömien saamisten käsittelystä maaliskuulta 2017. Tehdessään päätöstä lainanhoitojoustoihin ryhtymisestä luotonantajien olisi otettava huomioon kuluttajan henkilökohtainen tilanne, hänen etunsa ja oikeutensa sekä hänen kykynsä maksaa luotto takaisin, erityisesti silloin, kun luottosopimuksen vakuutena on kiinteä asunto-omaisuus, joka on kuluttajan pääasiallinen asunto. Lainanhoitojoustotoimiin olisi voitava kuulua tiettyjä kuluttajalle tehtyjä myönnytyksiä, kuten luottosopimuksen täydellinen tai osittainen uudelleenrahoitus tai sen voimassa olevien ehtojen muuttaminen, muun muassa sen voimassaoloajan pidentäminen, luottosopimuksen tyypin muuttaminen, takaisinmaksuerän lykkääminen osittain tai kokonaan, koron muuttaminen, lyhennysvapaan tarjoaminen, osittainen takaisinmaksu, lainavaluutan vaihtaminen, lainan anteeksianto osittain ja velkojen yhdistäminen. Jäsenvaltioilla olisi oltava kansallisella tasolla käytössä asianmukaiset lainanhoitojoustotoimet. Tässä direktiivissä muutoksina direktiiveihin 2008/48/EY ja 2014/17/EU säädetty lainanhoitojoustotoimien luettelo ei ole tyhjentävä, ja jäsenvaltiot voivat näin ollen edelleenkin vapaasti säätää lisätoimista.

Jäsenvaltiot voivat myös vapaasti olla säätämättä tietystä toimesta, jos näin päätetään kansallisella tasolla, kunhan käytettävissä on edelleen kohtuullinen määrä toimia. Jos ulosmittausmenettelyn jälkeen jäljellä on velkaa, jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että elinolosuhteiden vähimmäistaso suojataan, ja otettava käyttöön velan takaisinmaksua helpottavia toimenpiteitä siten, että pitkäaikainen ylivelkaantuminen kuitenkin vältetään. Ainakin jos kiinteästä asunto-omaisuudesta saatava hinta vaikuttaa kuluttajan maksettavana olevaan velkamäärään, jäsenvaltioiden olisi kannustettava luotonantajia toteuttamaan kohtuulliset toimenpiteet, jotta ulosmitatusta kiinteästä asunto-omaisuudesta saadaan mahdollisimman hyvä hinta markkinatilanteessa. Jäsenvaltiot eivät saisi estää luottosopimuksen osapuolia sopimasta nimenomaisesti, että vakuuden siirtäminen luotonantajalle riittää luoton takaisinmaksuksi, erityisesti silloin, kun luoton vakuutena on kuluttajan pääasiallinen asunto.

- (57) Jotta varmistettaisiin, ettei kiinnitysluottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse luottosopimuksen siirtäminen kolmannelle osapuolelle vaikuta kuluttajansuojan tasoon, direktiiviin 2014/17/EU olisi tehtävä muutos sen vahvistamiseksi, että tapauksissa, joissa kyseisen direktiivin soveltamisalaan kuuluva luotto siirretään, kuluttajalla on oikeus esittää luotonostajaa kohtaan kaikki väitteet, jotka hän olisi voinut esittää alkuperäistä luotonantajaa kohtaan, ja oikeus saada ilmoitus luoton siirtämisestä.

- (58) Jäsenvaltiot ovat selittävästä asiakirjoista 28 päivänä syyskuuta 2011 annetun jäsenvaltioiden ja komission yhteisen poliittisen lausuman¹ mukaisesti sitoutuneet perustelluissa tapauksissa liittämään ilmoitukseen toimenpiteistä, jotka koskevat direktiivin saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä, yhden tai useamman asiakirjan, joista käy ilmi direktiivin osien ja kansallisen lainsäädännön osaksi saattamiseen tarkoitettujen välineiden vastaavien osien suhde. Tämän direktiivin osalta unionin lainsäätäjä pitää tällaisten asiakirjojen toimittamista perusteltuna.
- (59) Euroopan tietosuojavaltuutettua on kuultu asetuksen (EU) 2018/1725 42 artiklan 1 kohdan mukaisesti ja hän on antanut lausunnon 24 päivänä tammikuuta 2019.
- (60) Komission olisi tarkasteltava uudelleen tämän direktiivin tehokasta toimintaa sitä mukaa kuin järjestämättömien luottosopimusten unionin sisäisten jälkimarkkinoiden, joilla kuluttajansuojan taso on korkea, toteutuminen etenee. Komissiolla on hyvät edellytykset analysoida erityisiä rajat ylittäviä kysymyksiä, joita yksittäiset jäsenvaltiot eivät voi tunnistaa tai asianmukaisesti ratkaista ja joita ovat esimerkiksi luotonhallinnoinnin ja luotonostajien toiminnan yhteydessä mahdollisesti syntyvä rahanpesua ja terrorismin rahoitusta koskeva riski sekä eri jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten välinen yhteistyö. Siksi on tarkoituksenmukaista, että tarkastellessaan tätä direktiiviä uudelleen komission olisi tehtävä myös perusteellinen arviointi luotonhallinnoijien ja luotonostajien harjoittamiin toimintoihin liittyvistä rahanpesua ja terrorismin rahoitusta koskevista riskeistä sekä toimivaltaisten viranomaisten välisestä hallinnollisesta yhteistyöstä.

¹ EUVL C 369, 17.12.2011, s. 14.

- (61) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän direktiivin tavoitteita eli tehostaa järjestämättömien lainojen jälkimarkkinoiden kehittämistä unionissa, samalla kun varmistetaan luotonottajien suojan vahvistaminen edelleen, vaan ne voidaan toiminnan laajuuden ja vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla. Sen vuoksi unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen näiden tavoitteiden saavuttamiseksi,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I osasto

Kohde, soveltamisala ja määritelmät

1 artikla

Kohde

Tässä direktiivissä vahvistetaan yhteinen kehys ja vaatimukset seuraaville:

- a) luotonhallinnoijat, jotka hallinnoivat unioniin sijoittautuneen luottolaitoksen tekemän järjestämättömän luottosopimuksen mukaisia luotonantajan oikeuksia tai itse järjestämättömä luottosopimusta ja toimivat luotonostajan puolesta;
- b) luotonostajat, jotka ostavat unioniin sijoittautuneen luottolaitoksen tekemän järjestämättömän luottosopimuksen mukaiset luotonantajan oikeudet tai itse järjestämättömän luottosopimuksen.

2 artikla
Soveltamisala

1. Tätä direktiiviä sovelletaan seuraaviin:
 - a) luotonhallinnoijat, jotka toimivat luotonostajan puolesta järjestämättömän luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse järjestämättömän luottosopimuksen, jonka unioniin sijoittautunut luottolaitos on tehnyt, sovellettavan unionin oikeuden ja kansallisen lainsäädännön mukaisesti, yhteydessä;
 - b) luotonostajat, jotka ostavat järjestämättömän luottosopimuksen mukaiset luotonantajan oikeudet tai itse järjestämättömän luottosopimuksen, jonka unioniin sijoittautunut luottolaitos on tehnyt, sovellettavan unionin oikeuden ja kansallisen lainsäädännön mukaisesti.
2. Kun kyseessä ovat tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvat luottosopimukset, tämä direktiivi ei vaikuta kansallisen lainsäädännön mukaisiin sopimus- tai yksityisoikeudellisiin periaatteisiin, jotka koskevat luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse luottosopimuksen siirtämistä, eikä varsinkaan asetusten (EY) N:o 593/2008 ja (EU) N:o 1215/2012 sekä direktiivien 93/13/ETY, 2008/48/EY ja 2014/17/EU ja näiden direktiivien saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annettujen kansallisten säännösten taikka muiden kuluttajansuojaan ja luotonottajien oikeuksiin liittyvän unionin oikeuden ja kansallisen lainsäädännön asiaankuuluvien säännösten nojalla kuluttajille tai luotonottajille myönnettyyn suojaan.

3. Tämä direktiivi ei vaikuta jäsenvaltioiden kansallisessa lainsäädännössä asetettuihin rajoituksiin, jotka koskevat sellaisen järjestämättömän luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien siirtämistä, jossa maksusuoritus ei ole erääntynyt tai sen erääntymisestä on alle 90 päivää tai jota ei ole irtisanottu kansallisen yksityisoikeuden mukaisesti, tai itse tällaisen järjestämättömän luottosopimuksen siirtämistä.
4. Tämä direktiivi ei vaikuta jäsenvaltioiden kansallisen lainsäädännön vaatimuksiin, jotka koskevat luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse luottosopimuksen hallinnointia, kun luotonostaja on Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2017/2402¹ 2 artiklan 2 alakohdassa määritelty arvopaperistamista varten perustettu erillisyyhtiö, sillä edellytyksellä, että tällaisella kansallisella lainsäädännöllä:
- a) ei heikennetä tässä direktiivissä säädettyä kuluttajansuojan tasoa;
 - b) varmistetaan, että toimivaltaiset viranomaiset saavat tarvittavat tiedot luotonhallinnoijilta.
5. Tätä direktiiviä ei sovelleta seuraaviin:
- a) luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse luottosopimuksen hallinnointi, jota suorittaa:
 - i) unioniin sijoittautunut luottolaitos;

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EU) 2017/2402, annettu 12 päivänä joulukuuta 2017, yleisestä arvopaperistamista koskevasta kehyksestä ja erityisestä kehyksestä yksinkertaiselle, läpinäkyvälle ja standardoidulle arvopaperistamiselle sekä direktiivien 2009/65/EY, 2009/138/EY ja 2011/61/EU ja asetusten (EY) N:o 1060/2009 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 347, 28.12.2017, s. 35).

- ii) direktiivin 2011/61/EU mukaisesti toimiluvan saanut tai rekisteröity vaihtoehtoisen sijoitusrahaston hoitaja tai rahastoyhtiö tai direktiivin 2009/65/EY mukaisesti toimiluvan saanut sijoitusyhtiö edellyttäen, että sijoitusyhtiö ei ole nimennyt kyseisen direktiivin nojalla rahastoyhtiötä, hoitamansa rahaston puolesta;
- iii) muu luotonantaja kuin luottolaitos, jota jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen valvoo direktiivin 2008/48/EY 20 artiklan tai direktiivin 2014/17/EU 35 artiklan nojalla, kun se harjoittaa toimintaa kyseisessä jäsenvaltiossa;
- b) sellaisen luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse luottosopimuksen hallinnointi, joka ei ole unioniin sijoittautuneen luottolaitoksen tekemä, paitsi jos luottosopimuksen mukaiset luotonantajan oikeudet tai itse luottosopimus korvataan tällaisen luottolaitoksen tekemällä luottosopimuksella;
- c) järjestämättömän luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse järjestämättömän luottosopimuksen ostaminen, kun ostaja on unioniin sijoittautunut luottolaitos;
- d) sellaisen luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse luottosopimuksen siirtäminen, joka on siirretty ennen 32 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua päivää.

6. Jäsenvaltiot voivat vapauttaa tämän direktiivin soveltamisesta luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse luottosopimuksen hallinnoinnin, jota hoitavat julkiset notaarit ja haastemiehet, sellaisina kuin nämä on määritelty kansallisessa lainsäädännössä, tai asianajajat, sellaisena kuin nämä on määritelty Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 98/5/EY¹ 1 artiklan 2 kohdan a alakohdassa, silloin kun he suorittavat luotonhallinnointitoimintoja osana ammattiaan.

3 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

- 1) 'luottolaitoksella' asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 1 alakohdassa määriteltyä luottolaitosta;
- 2) 'luotonantajalla' luottolaitosta, joka on antanut luottoa, tai luotonostajaa;
- 3) 'luotonottajalla' oikeushenkilöä tai luonnollista henkilöä, joka on tehnyt luottosopimuksen luottolaitoksen kanssa, mukaan lukien luottolaitoksen oikeusseuraaja tai siirronsaaja;
- 4) 'luottosopimuksella' alkuperäistä, muutettua tai korvattua sopimusta, jonka mukaan luottolaitos myöntää luottoa maksun lykkäyksen, lainan tai muun vastaavan taloudellisen järjestelyn muodossa;

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 98/5/EY, annettu 16 päivänä helmikuuta 1998, asianajajan ammatin pysyvän harjoittamisen helpottamisesta muussa kuin siinä jäsenvaltiossa, jossa ammatillinen pätevyys on hankittu (EYVL L 77, 14.3.1998, s. 36).

- 5) 'luotonhallinnointisopimuksella' luotonostajan ja luotonhallinnoijan välillä tehtyä kirjallista sopimusta palveluista, joita luotonhallinnoija tarjoaa luotonostajan puolesta;
- 6) 'luotonostajalla' luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka ei ole luottolaitos ja joka elinkeino-, liike- tai ammattitoiminnassaan ostaa järjestämättömän luottosopimuksen mukaiset luotonantajan oikeudet tai itse järjestämättömän luottosopimuksen sovellettavan unionin oikeuden ja kansallisen lainsäädännön mukaisesti;
- 7) 'luotonhallinnointipalvelujen tarjoajalla' luotonhallinnoijan jonkin luotonhallinnointitoiminnon suorittamiseen käyttämää kolmatta osapuolta;
- 8) 'luotonhallinnoijalla' oikeushenkilöä, joka liiketoiminnassaan hallinnoi ja panee täytäntöön järjestämättömän luottosopimuksen mukaisiin luotonantajan oikeuksiin tai itse luottosopimukseen liittyviä oikeuksia ja velvoitteita luotonostajan puolesta ja toteuttaa ainakin yhden tai useamman luotonhallinnointitoiminnon;
- 9) 'luotonhallinnointitoiminnoilla' yhtä tai useampaa seuraavista toiminnoista:
 - a) luottosopimuksen mukaisiin luotonantajan oikeuksiin tai itse luottosopimukseen liittyvien maksettavien suoritusten kerääminen tai periminen luotonottajalta kansallisen lainsäädännön mukaisesti;

- b) luottosopimuksen mukaisiin luotonantajan oikeuksiin liittyvien tai itse luottosopimuksen ehtojen uudelleenneuvottelu luotonottajan kanssa kansallisen lainsäädännön mukaisesti noudattaen luotonostajan antamia ohjeita, jos luotonhallinnoija ei ole direktiivin 2008/48/EY 3 artiklan f alakohdassa tai direktiivin 2014/17/EU 4 artiklan 5 alakohdassa tarkoitettu luotonvälittäjä;
 - c) luottosopimuksen mukaisia luotonantajan oikeuksia tai itse luottosopimusta koskevien valitusten käsittely;
 - d) tiedottaminen luotonottajalle mahdollisista luottosopimuksen mukaisiin luotonantajan oikeuksiin tai itse luottosopimukseen liittyvien korkojen tai maksujen muutoksista tai niihin liittyvistä maksettavista suorituksista;
- 10) 'kotijäsenvaltiolla' luotonhallinnoijan osalta jäsenvaltiota, jossa sen sääntömääräinen kotipaikka sijaitsee tai, jos sillä ei kansallisen lainsäädännön mukaan ole sääntömääräistä kotipaikkaa, jäsenvaltiota, jossa sen päätoimipaikka sijaitsee, tai luotonostajan osalta jäsenvaltiota, jossa luotonostajalla tai tämän edustajalla on kotipaikka tai jossa sen sääntömääräinen kotipaikka sijaitsee tai, jos sillä ei kansallisen lainsäädännön mukaan ole sääntömääräistä kotipaikkaa, jäsenvaltiota, jossa sen päätoimipaikka sijaitsee;
- 11) 'vastaanottavalla jäsenvaltiolla' sellaista muuta jäsenvaltiota kuin kotijäsenvaltiota, johon luotonhallinnoija on perustanut sivuliikkeen tai jossa se tarjoaa luotonhallinnointitoimintoja, ja joka tapauksessa jäsenvaltiota, jossa luotonottajalla on kotipaikka tai jossa sen sääntömääräinen kotipaikka sijaitsee tai, jos sillä ei kansallisen lainsäädännön mukaan ole sääntömääräistä kotipaikkaa, jäsenvaltiota, jossa sen päätoimipaikka sijaitsee;

- 12) 'kuluttajalla' luonnollista henkilöä, joka tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvissa luottosopimuksissa toimii sellaisessa tarkoituksessa, joka ei kuulu hänen elinkeino-, liike- tai ammattitoimintaansa;
- 13) 'järjestämättömällä luottosopimuksella' asetuksen (EU) N:o 575/2013 47 a artiklan mukaisesti järjestämättömäksi vastuuksi luokiteltua luottosopimusta.

II osasto

Luotonhallinnoijat

I luku

Luotonhallinnoijien toimilupa

4 artikla

Yleiset vaatimukset

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että luotonhallinnoija hankkii kotijäsenvaltiossa toimiluvan, ennen kuin se aloittaa toimintansa asianomaisen jäsenvaltion alueella, niiden vaatimusten mukaisesti, joista säädetään tämän direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetuissa kansallisissa säännöksissä.
2. Jäsenvaltioiden on annettava 21 artiklan 3 kohdan nojalla nimetyille toimivaltaisille viranomaisille valtuudet myöntää tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja toimilupia.

5 artikla

Toimiluvan myöntämistä koskevat vaatimukset

1. Rajoittamatta 6 artiklan soveltamista jäsenvaltioiden on vahvistettava seuraavat vaatimukset 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun toimiluvan myöntämiselle:
 - a) hakija on Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 54 artiklassa tarkoitettu oikeushenkilö ja sen sääntömääräinen kotipaikka tai, jos sillä ei kansallisen lainsäädännön mukaan ole sääntömääräistä kotipaikkaa, sen päätoimipaikka sijaitsee jäsenvaltiossa, jossa se hakee toimilupaa;
 - b) hakijan johto- tai hallintoelimen jäsenet ovat riittävän hyvämaineisia, mikä osoitetaan todistamalla, että:
 - i) heistä ei ole rikosrekisterissä tai muussa vastaavassa kansallisessa rekisterissä merkintää asian kannalta merkityksellisistä rikoksista, erityisesti omaisuusrikoksista, finanssipalveluihin ja -toimintaan, rahanpesuun, koronkiskontaan tai petoksiin liittyvistä rikoksista, verorikoksista ja salassapitovelvollisuuden rikkomiseen tai ruumiilliseen koskemattomuuteen liittyvistä rikoksista, eikä myöskään muista yritys-, konkurssi-, maksukyvyttömyys- tai kuluttajansuojalainsäädännön alaisista rikoksista;
 - ii) vähäisten rikkomusten yhteisvaikutus ei vaikuta heidän hyvään maineeseensa;
 - iii) he ovat aiemmin toimineet aina läpinäkyvästi, avoimesti ja yhteistyöhaluisesti ollessaan liiketoiminnassaan tekemisissä valvonta- ja sääntelyviranomaisten kanssa;

- iv) he eivät ole käynnissä olevan maksukyvyttömyysmenettelyn kohteena eikä heitä ole aiemmin asetettu konkurssiin, paitsi jos he ovat kansallisen lainsäädännön mukaisesti jälleen liiketoimintakelpoisia;
- c) hakijan johto- tai hallintoelimellä on kokonaisuudessaan riittävästi tietämystä ja kokemusta liiketoiminnan harjoittamiseksi pätevästi ja vastuullisesti;
- d) henkilöt, joilla on asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 36 alakohdassa tarkoitettu huomattava omistusosuus kyseisessä hakijassa, ovat riittävän hyvämaineisia, mikä osoitetaan täyttämällä tämän kohdan b alakohdan i ja iv alakohdan vaatimukset;
- e) hakijalla on käytössään toimivat hallinto- ja ohjausjärjestelmät ja riittävät sisäiset valvontamenetelmät, mukaan lukien riskinhallinta- ja kirjanpitoimenetelmät, joilla varmistetaan luotonottajan oikeuksien kunnioittaminen ja luottosopimuksen mukaisia luotonantajan oikeuksia tai itse luottosopimusta sääntelevän lainsäädännön sekä asetuksen (EU) 2016/679 noudattaminen;
- f) hakija soveltaa asianmukaisia toimintaperiaatteita, joiden avulla varmistetaan luotonottajien suojelua sekä oikeudenmukaista ja huolellista kohtelua koskevien sääntöjen noudattaminen muun muassa ottamalla huomioon luotonottajien taloudellinen tilanne sekä mahdollisesti tarve ohjata luotonottajia velkaneuvontaan tai sosiaalipalveluihin;
- g) hakijalla on käytössään riittävät ja erityiset sisäiset menettelyt, joilla varmistetaan luotonottajien valitusten kirjaaminen ja käsittely;

- h) hakijalla on käytössään riittävät rahanpesun ja terrorismin rahoituksen vastaiset menettelyt silloin, jos kansallisissa säännöksissä, joilla direktiivi (EU) 2015/849 saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, nimetään luotonhallinnoijat ilmoitusvelvollisiksi rahanpesun ja terrorismin rahoituksen estämiseksi ja torjumiseksi;
 - i) hakijalta edellytetään sovellettavan kansallisen lainsäädännön nojalla raportointia ja tietojen julkistamista koskevien vaatimusten noudattamista.
2. EPV antaa kaikkia asiaankuuluvia sidosryhmiä kuultuaan ja ottaen huomioon kaikki asiaan liittyvät etunäkökohdat asetuksen (EU) N:o 1093/2010 16 artiklan mukaisesti tämän artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettuja vaatimuksia koskevat ohjeet.
3. Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on evättävä 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu toimilupa, jos hakija ei täytä tämän artiklan 1 kohdassa ja tapauksen mukaan 6 artiklan 2 kohdan a alakohdassa säädettyjä vaatimuksia.

6 artikla

Varojen hallussapitokyky

1. Jäsenvaltioiden on määritettävä niiden alueella luotonhallinnointitoimintoja suorittavien luotonhallinnoijien osalta:
- a) saavatko ne vastaanottaa ja pitää hallussaan luotonottajien varoja kyseisten varojen siirtämiseksi luotonostajille; tai
 - b) kielletäänkö niitä vastaanottamasta ja pitämästä hallussaan luotonottajien varoja.

2. Jos luotonhallinnoijat saavat vastaanottaa ja pitää hallussaan luotonottajien varoja 1 kohdan a alakohdan nojalla, jäsenvaltioiden on:
- a) säädettävä 5 artiklan 1 kohdassa säädettyjen toimiluvan myöntämistä koskevien vaatimusten lisäksi vaatimuksesta, jonka mukaan hakijalla on luottolaitoksessa erillinen tili, jolle kaikki luotonottajilta saadut varat hyvitetään ja jossa niitä pidetään, kunnes ne ohjataan kullekin luotonostajalle luotonostajan kanssa sovituin ehdoin;
 - b) varmistettava, että kyseiset varat suojataan kansallisen lainsäädännön mukaisesti siten, että luotonostajien saatavat ovat ensisijaisia luotonhallinnoijien muiden velkojen saataviin nähden erityisesti maksukyvyttömyystapauksissa;
 - c) määritettävä, että kun luotonottaja suorittaa luotonhallinnoijalle maksun maksaakseen osittain tai kokonaan takaisin järjestämättömän luottosopimuksen mukaisiin luotonantajan oikeuksiin tai itse järjestämättömään luottosopimukseen liittyvän saamisen, kyseinen maksu katsotaan maksetuksi luotonostajalle;
 - d) edellytettävä, että aina kun luotonhallinnoija saa varoja luotonottajalta, luotonhallinnoija toimittaa luotonottajalle paperilla tai muulla pysyvällä välineellä kuitin tai maksun suorittamista koskevan kirjeen, jossa todetaan saadut määrät.
3. Jos luotonhallinnoija ei aio vastaanottaa ja pitää hallussaan luotonottajien varoja osana liiketoimintamalliaan, luotonhallinnoijan on ilmoitettava tästä aikomuksestaan 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua toimilupaa koskevassa hakemuksessaan. Tällöin ei sovelleta tämän artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti säädettyjä vaatimuksia.

7 artikla

Luotonhallinnoijien toimiluvan myöntämisessä noudatettava menettely

1. Jäsenvaltioiden on vahvistettava luotonhallinnoijien toimiluvan myöntämisessä noudatettava menettely, jonka avulla hakija voi tehdä hakemuksen ja toimittaa kaikki tiedot, joita kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen tarvitsee todentaakseen, että hakija on täyttänyt kaikki edellytykset, joista säädetään kansallisissa säännöksissä, joilla 5 artiklan 1 kohta saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, ja 6 artiklan 2 kohdan a alakohdassa.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettuun toimilupahakemukseen on liitettävä seuraavat tiedot:
 - a) todisteet hakijan oikeudellisesta muodosta ja jäljennös sen perustamiskirjasta ja yhtiöjärjestyksestä;
 - b) hakijan päätoimipaikan tai sääntömääräisen kotipaikan osoite;
 - c) hakijan johto- tai hallintoelimen jäsenten nimet ja niiden henkilöiden nimet, joilla on asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 36 alakohdassa tarkoitettu huomattava omistusosuus;
 - d) todisteet siitä, että hakija täyttää 5 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdassa säädetty edellytykset;

- e) todisteet siitä, että henkilöt, joilla on asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 36 alakohdassa tarkoitettu huomattava omistusosuus, täyttävät tämän direktiivin 5 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädetty edellytykset;
 - f) todisteet 5 artiklan 1 kohdan e alakohdassa tarkoitetuista hallinto- ja ohjausjärjestelmistä ja sisäisistä valvontamenetelmistä;
 - g) todisteet 5 artiklan 1 kohdan f alakohdassa tarkoitetuista toimintaperiaatteista;
 - h) todisteet 5 artiklan 1 kohdan g alakohdassa tarkoitetuista sisäisistä menettelyistä;
 - i) todisteet 5 artiklan 1 kohdan h alakohdassa tarkoitetuista menettelyistä;
 - j) tapauksen mukaan todisteet 6 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesta erillisestä tilistä luottolaitoksessa;
 - k) mahdolliset 12 artiklan 1 kohdassa tarkoitettut ulkoistamissopimukset.
3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset arvioivat 45 päivän kuluessa toimilupahakemuksen vastaanottamisesta, onko hakemus täydellinen.
4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset ilmoittavat hakijalle 90 päivän kuluessa täydellisen hakemuksen vastaanottamisesta tai, jos hakemus katsotaan epätäydelliseksi, vaadittujen tietojen vastaanottamisesta, myönnetäänkö vai evätäänkö toimilupa, ja esittävät epäämisen syyt.

5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että hakijalla on oikeus hakea muutosta tuomioistuimessa tapauksissa, joissa kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset päättävät hylätä toimilupahakemuksen 5 artiklan 3 kohdan nojalla, ja myös tapauksissa, joissa toimivaltaiset viranomaiset eivät tee päätöstä hakemuksesta tämän artiklan 4 kohdassa säädettyssä määräajassa.

8 artikla

Toimiluvan peruuttaminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kotijäsenvaltion toimivaltaisilla viranomaisilla on 22 artiklan mukaisesti tarvittavat valvonta- ja tutkintavaltuudet sekä valtuudet määrätä seuraamuksia, jotta ne voivat peruuttaa luotonhallinnoijalle myönnetyn toimiluvan, jos luotonhallinnoija menettelee jollakin seuraavista tavoista:
- a) ei käytä toimilupaa 12 kuukauden kuluessa sen myöntämisestä;
 - b) nimenomaisesti luopuu toimiluvasta;
 - c) on lopettanut luotonhallinnoijana toimimisen yli 12 kuukaudeksi;
 - d) on saanut toimiluvan antamalla virheellisiä tietoja tai muutoin säännösten vastaisella tavalla;
 - e) ei enää täytä 5 artiklan 1 kohdassa ja tarvittaessa 6 artiklan 2 kohdan a alakohdassa säädettyjä luotonhallinnoijan toimiluvan myöntämistä koskevia vaatimuksia;

f) rikkoo sovellettavia sääntöjä vakavalla tavalla, mukaan lukien kansalliset säännökset, joilla tämä direktiivi saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, tai muita kuluttajansuojasääntöjä, mukaan lukien vastaanottavan jäsenvaltion ja jäsenvaltion, jossa luotto myönnettiin, sovellettavat säännöt.

2. Jos toimilupa peruutetaan tämän artiklan 1 kohdan mukaisesti ja luotonhallinnoija tarjoaa palveluja 13 artiklan nojalla, jäsenvaltioiden on varmistettava, että kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset ilmoittavat asiasta viipymättä vastaanottavien jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille ja myös sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa luotto myönnettiin, jos se ei ole vastaanottava jäsenvaltio tai kotijäsenvaltio.

9 artikla

Rekisteri toimiluvan saaneista luotonhallinnoijista

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset perustavat ainakin luettelon tai, jos sen katsotaan olevan tarkoituksenmukaisempaa, kansallisen rekisterin, johon merkitään kaikki luotonhallinnoijat, joilla on toimilupa tarjota palveluja niiden alueella, mukaan lukien 13 artiklan nojalla palveluja tarjoavat luotonhallinnoijat, ja pitävät sitä yllä.

EPV laatii asetuksen (EU) N:o 1093/2010 16 artiklan mukaisesti ohjeet, joissa vahvistetaan parhaat käytännöt tällaisten luetteloiden tai rekisterien perustamista ja ylläpitoa varten ja täsmennetään niihin sisältyvien tietojen tyypit, jotta voidaan taata tasapuoliset toimintaedellytykset kaikkialla unionissa ja avoimuus luotonostajien ja luotonottajien kannalta.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettu luettelo tai rekisteri on asetettava julkisesti saataville toimivaltaisten viranomaisten verkkosivustolla ja saatettava säännöllisesti ajan tasalle.
3. Jos toimilupa on peruutettu 8 artiklan nojalla, toimivaltaisten viranomaisten on saatettava tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettu luettelo tai rekisteri viipymättä ajan tasalle.

10 artikla

Suhteet luotonottajiin, siirtoilmoitus ja myöhemmät ilmoitukset

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että suhteissaan luotonottajiin luotonostajat ja luotonhallinnoijat:
 - a) toimivat vilpittömässä mielessä, oikeudenmukaisesti ja ammattimaisesti;
 - b) antavat luotonottajille tietoja, jotka eivät ole harhaanjohtavia, epäselviä tai virheellisiä;
 - c) kunnioittavat ja suojelevat luotonottajien henkilötietoja ja yksityisyyttä;
 - d) ovat luotonottajiin yhteydessä tavalla, joka ei ole häirintää, pakottamista tai sopimatonta vaikuttamista.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että siirrettyään järjestämättömän luottosopimuksen mukaiset luotonantajan oikeudet tai itse järjestämättömän luottosopimuksen luotonostajalle ja aina ennen ensimmäistä velan perintää mutta myös luotonottajan pyynnöstä luotonostaja tai 2 artiklan 5 kohdan a alakohdan i tai iii alakohdassa tarkoitettu yhteisö, jos kyseinen yhteisö on nimetty suorittamaan luotonhallinnointitoimintoja, tai luotonhallinnoija lähettää luotonottajalle paperilla tai muulla pysyvällä välineellä ilmoituksen, joka sisältää vähintään seuraavat:

- a) tiedot siitä, että on tehty siirto, mukaan lukien siirron päivämäärä;
- b) luotonostajan tunniste- ja yhteystiedot;
- c) luotonhallinnoijan, jos sellainen on nimetty, tai 2 artiklan 5 kohdan a alakohdan i tai iii alakohdassa tarkoitetun yhteisön tunniste- ja yhteystiedot;
- d) todisteet luotonhallinnoijalle, jos sellainen on nimetty, 7 artiklan mukaisesti myönnetystä toimiluvasta;
- e) tarvittaessa luotonostajan tunniste- ja yhteystiedot;
- f) näkyvästi esitettynä luotonostajan tai 2 artiklan 5 kohdan a alakohdan i tai iii alakohdassa tarkoitetun yhteisön, jos kyseinen yhteisö on nimetty suorittamaan luotonhallinnointitoimintoja, tai luotonhallinnoijan ja tarvittaessa luotonhallinnointipalvelujen tarjoajan yhteyspiste, josta voi tarvittaessa saada tietoja;

- g) tiedot luotonottajan maksettavana olevista määristä ilmoituksen ajankohtana siten, että eritellään velan pääoma, korot, palkkiot ja muut sallitut maksut;
- h) maininta siitä, että kaikkea asiaankuuluvaa unionin oikeutta ja kansallista lainsäädäntöä, joka koskee erityisesti sopimusten täytäntöönpanoa, kuluttajansuojaa, luotonottajien oikeuksia ja rikosoikeutta, sovelletaan edelleen;
- i) jäsenvaltion, jossa luotonottajalla on kotipaikka tai jossa sen sääntömääräinen kotipaikka sijaitsee tai, jos sillä ei kansallisen lainsäädännön mukaan ole sääntömääräistä kotipaikkaa, jossa sen päätoimipaikka sijaitsee, toimivaltaisten viranomaisten, jolle luotonottaja voi tehdä valituksen, nimi, osoite ja yhteystiedot.

Ensimmäisessä alakohdassa säädetty ilmoitus on kirjoitettava selkeällä ja suuren yleisön ymmärtämällä kielellä.

- 3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että luotonostaja tai 2 artiklan 5 kohdan a alakohdan i tai iii alakohdassa tarkoitettu yhteisö, jos kyseinen yhteisö on nimetty suorittamaan luotonhallinnointitoimintoja, tai luotonhallinnoija mainitsee kaikessa myöhemmässä yhteydenpidossa luotonottajan kanssa tämän artiklan 2 kohdan f alakohdassa säädetyt tiedot, paitsi jos kyseessä on ensimmäinen yhteydenotto uuden luotonhallinnoijan nimeämisen jälkeen, jolloin on mainittava myös tämän artiklan 2 kohdan c ja d alakohdassa säädetyt tiedot.
- 4. Edellä olevat 2 ja 3 kohta eivät rajoita muussa sovellettavassa unionin oikeudessa tai kansallisessa lainsäädännössä säädettyjen yhteydenpitoa koskevien lisävaatimusten soveltamista.

11 artikla

Luotonhallinnoijan ja luotonostajan välinen sopimussuhde

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos luotonostaja ei suorita itse luotonhallinnointitoimintoja, nimitetty luotonhallinnoija tarjoaa järjestämättömän luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse järjestämättömän luottosopimuksen hallinnointiin ja täytäntöönpanoon liittyviä palvelujaan luotonostajan kanssa tehdyn luotonhallinnointisopimuksen perusteella.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetun luotonhallinnointisopimuksen on sisällettävä seuraavat seikat:
 - a) yksityiskohtainen kuvaus luotonhallinnoijan suoritettaviksi kuuluvista luotonhallinnointitoiminnoista;
 - b) luotonhallinnoijan palkkion määrä tai laskentatapa;
 - c) se, miltä osin luotonhallinnoija voi edustaa luotonostajaa suhteessa luotonottajaan;
 - d) osapuolten antama sitoumus noudattaa luottosopimuksen mukaisiin luotonantajan oikeuksiin tai itse luottosopimukseen sovellettavaa unionin oikeutta ja kansallista lainsäädäntöä, myös kuluttajansuojan ja tietosuojan osalta;
 - e) lauseke, jossa edellytetään luotonottajien oikeudenmukaista ja huolellista kohtelua.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdassa tarkoitettuun luotonhallinnointisopimukseen sisältyy vaatimus, jonka mukaan luotonhallinnoija antaa luotonostajalle asiaa koskevan ilmoituksen ennen kuin se ulkoistaa luotonhallinnointitoimintojaan.
4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että luotonhallinnoija kirjaa ja säilyttää seuraavat tiedot vähintään viiden vuoden ajan 1 kohdassa tarkoitetun luotonhallinnointisopimuksen päättymisestä tai kotijäsenvaltiossa sovellettavan lakisääteisen vanhentumisajan päättymiseen asti mutta joka tapauksessa enintään 10 vuoden ajan:
 - a) asiaankuuluva yhteydenpito sekä luotonostajan että luotonottajan kanssa sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaisin edellytyksin;
 - b) asiaankuuluvat luotonostajalta saadut ohjeet, jotka liittyvät kunkin järjestämättömän luottosopimuksen mukaisiin luotonantajan oikeuksiin tai itse järjestämättömään luottosopimukseen, joita luotonhallinnoija hallinnoi ja jotka se panee täytäntöön kyseisen luotonostajan puolesta, sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaisin edellytyksin;
 - c) luotonhallinnointisopimus.
5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että luotonhallinnoija antaa 4 kohdassa tarkoitetut tiedot pyynnöstä toimivaltaisten viranomaisten saataville.

12 artikla

Luotonhallinnoijan toteuttama ulkoistaminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos luotonhallinnoija käyttää luotonhallinnointipalvelujen tarjoajaa suorittamaan jotakin luotonhallinnointitoimintoa, luotonhallinnoija on edelleen täysin vastuussa kaikkien sellaisten kansallisten säännösten mukaisten velvoitteiden noudattamisesta, joilla tämä direktiivi saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä. Luotonhallinnointitoimintojen ulkoistamiseen sovelletaan seuraavia edellytyksiä:
 - a) luotonhallinnoijan ja luotonhallinnointipalvelujen tarjoajan välillä tehdään kirjallinen ulkoistamissopimus, jonka mukaan luotonhallinnointipalvelujen tarjoaja on velvollinen noudattamaan sovellettavia säännöksiä, myös säännöksiä, joilla tämä direktiivi saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, ja luottosopimuksen mukaisiin luotonantajan oikeuksiin tai itse luottosopimukseen sovellettavaa asiaankuuluvaa unionin oikeutta tai kansallista lainsäädäntöä;
 - b) kaikkien luotonhallinnointitoimintojen samanaikainen ulkoistaminen luotonhallinnointipalvelujen tarjoajalle on kiellettyä;
 - c) luotonhallinnointipalvelujen tarjoajan kanssa tehtävällä ulkoistamissopimuksella ei muuteta luotonhallinnoijan ja luotonostajan välistä sopimussuhdetta ja luotonhallinnoijan velvoitteita luotonostajaan tai luotonottajiin nähden;

- d) luotonhallinnoijan joidenkin luotonhallinnointitoimintojen ulkoistaminen ei vaikuta 5 artiklan 1 kohdassa säädettyjen luotonhallinnoijan toimiluvan edellytysten noudattamiseen;
- e) toimintojen ulkoistaminen luotonhallinnointipalvelujen tarjoajalle ei estä toimivaltaisten viranomaisten 14 ja 21 artiklan mukaisesti toteuttamaa luotonhallinnoijan valvontaa;
- f) luotonhallinnoijalla on suora pääsy kaikkiin merkityksellisiin tietoihin, jotka koskevat luotonhallinnointipalvelujen tarjoajalle ulkoistettuja luotonhallinnointipalveluja;
- g) ulkoistamissopimuksen päättymisen jälkeen luotonhallinnoijalla on asiantuntemus ja resurssit niin, että se kykenee tarjoamaan ulkoistetut luotonhallinnointitoiminnot.

Luotonhallinnointitoimintojen ulkoistamista ei saa toteuttaa niin, että se heikentää luotonhallinnoijan sisäisen valvonnan laatua tai sen luotonhallinnointitoimintojen vakautta tai jatkuvuutta.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että luotonhallinnoija antaa asiaa koskevan ilmoituksen kotijäsenvaltion ja tarvittaessa vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille ennen kuin se ulkoistaa luotonhallinnointitoimintojaan 1 kohdan mukaisesti.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että luotonhallinnoija kirjaa ja säilyttää tiedot luotonhallinnointipalvelujen tarjoajalle annetuista asiaankuuluvista ohjeista sovellettavassa kansallisessa lainsäädännössä säädettyjen edellytysten mukaisesti sekä 1 kohdassa tarkoitetusta ulkoistamissopimuksesta vähintään viiden vuoden ajan ulkoistamissopimuksen päättymisestä tai jäsenvaltiossa sovellettavan lakisääteisen vanhentumisajan päättymiseen asti mutta joka tapauksessa enintään 10 vuoden ajan.
4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että luotonhallinnoija ja luotonhallinnointipalvelujen tarjoaja antavat 3 kohdassa tarkoitettut tiedot pyynnöstä toimivaltaisten viranomaisten saataville.
5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että luotonhallinnointipalvelujen tarjoajat eivät saa vastaanottaa eivätkä pitää hallussaan luotonottajien varoja.

II luku

Rajat ylittävät luotonhallinnointitoiminnot

13 artikla

Vapaus tarjota luotonhallinnointitoimintoja vastaanottavassa jäsenvaltiossa

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kotijäsenvaltiossa 4 artiklan 1 kohdan mukaisesti toimiluvan saaneella luotonhallinnoijalla on oikeus tarjota kyseisen toimiluvan piiriin kuuluvia palveluja unionissa, sanotun kuitenkin vaikuttamatta vastaanottavan jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä tämän direktiivin mukaisesti vahvistettuihin rajoituksiin tai vaatimuksiin – joihin tapauksen mukaan kuuluu myös kielto vastaanottaa ja pitää hallussa luotonantajien varoja – jotka eivät liity luotonhallinnoijia koskeviin muihin lupavaatimuksiin tai luottosopimuksen mukaisiin luotonantajan oikeuksiin liittyvien ehtojen tai itse luottosopimuksen ehtojen uudelleenneuvottelemista varten asetettuihin rajoituksiin tai vaatimuksiin.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos kotijäsenvaltiossa 4 artiklan 1 kohdan mukaisesti toimiluvan saanut luotonhallinnoija aikoo tarjota palveluja vastaanottavassa jäsenvaltiossa, luotonhallinnoija toimittaa kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle seuraavat tiedot:
 - a) vastaanottava jäsenvaltio, jossa luotonhallinnoija aikoo tarjota palveluja ja, jos tämä on jo luotonhallinnoijan tiedossa, jäsenvaltio, jossa luotto myönnettiin, jos se ei ole vastaanottava jäsenvaltio tai kotijäsenvaltio;

- b) mahdollisen vastaanottavaan jäsenvaltioon sijoittautuneen luotonhallinnoijan sivuliikkeen osoite;
- c) mahdollisen vastaanottavassa jäsenvaltiossa toimivan luotonhallinnointipalvelujen tarjoajan nimi ja osoite;
- d) niiden henkilöiden nimet, jotka ovat vastuussa luotonhallinnointitoimintojen tarjoamisen johtamisesta vastaanottavassa jäsenvaltiossa;
- e) tiedot mahdollisista toimenpiteistä, joita on toteutettu luotonhallinnoijan sisäisten menettelyjen, hallinto- ja ohjausjärjestelmien sekä sisäisten valvontamenetelmien mukauttamiseksi niin, että ne vastaavat luottosopimuksen mukaisiin luotonantajan oikeuksiin tai itse luottosopimukseen sovellettavaa lainsäädäntöä;
- f) kuvaus menettelystä rahanpesun ja terrorismin rahoituksen torjuntaa koskevien sääntöjen noudattamiseksi silloin, kun vastaanottavan jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä, jolla direktiivi (EU) 2015/849 saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, nimetään luotonhallinnoijat ilmoitusvelvollisiksi rahanpesun ja terrorismin rahoituksen estämiseksi ja torjumiseksi;
- g) tieto siitä, onko luotonhallinnoijalla asianmukaiset keinot yhteydenpitoon vastaanottavan jäsenvaltion tai luottosopimuksen kielellä;
- h) tieto siitä, onko luotonhallinnoijalla kotijäsenvaltiossaan lupa vastaanottaa ja pitää hallussaan luotonottajien varoja.

3. Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on 45 päivän kuluessa kaikkien 2 kohdassa tarkoitettujen tietojen vastaanottamisesta toimitettava nämä tiedot vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, joiden on ilmoitettava viipymättä niiden vastaanottamisesta. Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on sen jälkeen ilmoitettava luotonhallinnoijalle päivä, jona tiedot toimitettiin vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, ja päivä, jona kyseiset toimivaltaiset viranomaiset ilmoittavat tietojen vastaanottamisesta. Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on myös toimitettava kaikki 2 kohdassa tarkoitetut tiedot sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa luotto myönnettiin, jos se ei ole vastaanottava jäsenvaltio tai kotijäsenvaltio.
4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että luotonhallinnoijalla on oikeus hakea muutosta tuomioistuimessa, jos kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset eivät toimita 2 kohdassa tarkoitettuja tietoja.
5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että luotonhallinnoija voi aloittaa palvelujen tarjoamisen vastaanottavassa jäsenvaltiossa aikaisempaan seuraavista ajankohdista:
 - a) ajankohta, jolloin vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisilta viranomaisilta saadaan ilmoitus siitä, että ne ovat vastaanottaneet 3 kohdassa tarkoitetulla tavalla toimitetut tiedot;
 - b) jollei tämän kohdan a alakohdassa tarkoitettua ilmoitusta ole saatu, kahden kuukauden kuluttua kaikkien 2 kohdassa tarkoitettujen tietojen toimittamisesta vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille.

6. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että luotonhallinnoija ilmoittaa tietojen, jotka edellytetään toimitettavan 2 kohdan mukaisesti, myöhemmistä muutoksista kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille. Tällaisissa tapauksissa jäsenvaltioiden on varmistettava, että 3, 4 ja 5 kohdassa säädettyä menettelyä noudatetaan.
7. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset kirjaavat 9 artiklassa tarkoitettuun luetteloon tai rekisteriin luotonhallinnoijat, joilla on toimilupa tarjota luotonhallinnointitoimintoja niiden alueella, sekä kotijäsenvaltiota koskevat tiedot.

14 artikla

Rajat ylittäviä palveluja tarjoavien luotonhallinnoijien valvonta

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset seuraavat ja arvioivat, noudattaako vastaanottavassa jäsenvaltiossa luotonhallinnointitoimintoja suorittava luotonhallinnoija tämän direktiivin vaatimuksia jatkuvasti.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kotijäsenvaltion toimivaltaisilla viranomaisilla on valvonta- ja tutkintavaltuudet sekä valtuudet määrätä hallinnollisia seuraamuksia ja korjaavia toimenpiteitä luotonhallinnoijille, kun on kyse tämän direktiivin vaatimuksista, jotka koskevat luotonhallinnointitoimintojen suorittamista vastaanottavassa jäsenvaltiossa.
3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset ilmoittavat luotonhallinnoijan osalta toteutetuista toimenpiteistä vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille ja tarvittaessa sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa luotto myönnettiin, jos se ei ole vastaanottava jäsenvaltio tai kotijäsenvaltio.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos luotonhallinnoija suorittaa luotonhallinnointitoimintoja vastaanottavassa jäsenvaltiossa, kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset ja vastaanottavan jäsenvaltion sekä tarvittaessa sen jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset, jossa luotto myönnettiin, jos se ei ole vastaanottava jäsenvaltio tai kotijäsenvaltio, toimivat tiiviissä yhteistyössä hoitaessaan tehtäviään ja velvollisuuksiaan, erityisesti suorittaessaan todentamisia, tutkintoja ja paikan päällä tehtäviä tarkastuksia.
5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset pyytävät tässä direktiivissä säädettyjä tehtäviään ja velvollisuuksiaan hoitaessaan apua vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisilta viranomaisilta, kun on kyse paikan päällä tehtävän tarkastuksen suorittamisesta vastaanottavaan jäsenvaltioon perustetussa sivuliikkeessä tai vastaanottavaan jäsenvaltioon nimetyn luotonhallinnointipalvelujen tarjoajan osalta. Sivuliikkeeseen tai luotonhallinnointipalvelujen tarjoajaan kohdistuva paikan päällä tehtävä tarkastus on toteutettava sen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti, jossa tarkastus suoritetaan.
6. Lisäksi jäsenvaltioiden on varmistettava, että vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisilla viranomaisilla on oikeus päättää, mitkä ovat kussakin yksittäisessä tapauksessa asianmukaisimmat toimenpiteet kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten esittämän avunantopyynnön täyttämiseksi.
7. Jos vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset päättävät suorittaa paikan päällä tehtäviä tarkastuksia kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten puolesta, niiden on ilmoitettava tarkastustuloksista viipymättä kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille.

8. Vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat omasta aloitteestaan suorittaa todentamisia, tarkastuksia ja tutkimuksia, jotka kohdistuvat kotijäsenvaltiossa toimiluvan saaneen luotonhallinnoijan niiden alueella tarjoamiin luotonhallinnointitoimintoihin. Vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on toimitettava kyseisten todentamisten, tarkastusten ja tutkimusten tulokset viipymättä kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille.
9. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisilla viranomaisilla on todisteita siitä, että sen alueella 13 artiklassa säädetyn mukaisesti luotonhallinnointitoimintoja suorittava luotonhallinnoija rikkoo sovellettavia sääntöjä, mukaan lukien tämän direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetuista kansallisista säännöksistä johtuvia velvoitteita, ne toimittavat kyseiset todisteet kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille ja pyytävät niitä toteuttamaan asianmukaiset toimenpiteet, sanotun kuitenkin rajoittamatta luotonhallinnoijaa koskevia kansallisen lainsäädännön mukaisia luottoon tai luottosopimukseen sovellettavia vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten valvonta- ja tutkintavaltuuksia sekä valtuuksia määrätä seuraamuksia.
10. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos sen jäsenvaltion toimivaltaisilla viranomaisilla, jossa luotto myönnettiin, jos se ei ole vastaanottava jäsenvaltio tai kotijäsenvaltio, on todisteita siitä, että luotonhallinnoija rikkoo tässä direktiivissä säädettyjä taikka luottoon tai luottosopimukseen sovellettavissa kansallisissa säännöissä asetettuja velvoitteita, ne toimittavat kyseiset todisteet kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille ja pyytävät niitä toteuttamaan asianmukaiset toimenpiteet, sanotun kuitenkin rajoittamatta sen jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten, jossa luotto myönnettiin, jos se ei ole vastaanottava jäsenvaltio tai kotijäsenvaltio, valvonta- ja tutkintavaltuuksia sekä valtuuksia määrätä seuraamuksia.

11. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset antavat todisteet välittäneille vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille viimeistään kahden kuukauden kuluttua 9 kohdassa tarkoitetusta pyynnöstä tiedot kaikista vastaanottavan jäsenvaltion toimittamien todisteiden osalta vireille pannuista hallinnollisista tai muista menettelyistä taikka luotonhallinnoijaan kohdistetuista hallinnollisista seuraamuksista ja korjaavista toimenpiteistä tai perustellun päätöksen siitä, miksi toimenpiteitä ei ole toteutettu. Jos asiassa on pantu vireille menettely, kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on säännöllisesti tiedotettava sen etenemisestä vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille.
12. Jos luotonhallinnoija rikkoo edelleen sovellettavia sääntöjä, myös tämän direktiivin mukaisia velvoitteitaan, jäsenvaltioiden on sen jälkeen, kun vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset ovat ilmoittaneet asiasta kotijäsenvaltiolle, varmistettava, että vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisilla viranomaisilla on oikeus määrätä asianmukaisia hallinnollisia seuraamuksia ja korjaavia toimenpiteitä tämän direktiivin noudattamisen varmistamiseksi jommassakummassa seuraavista tapauksissa:
- a) luotonhallinnoija ei ole toteuttanut riittäviä ja tehokkaita toimenpiteitä rikkomisen korjaamiseksi kohtuullisessa ajassa; tai
 - b) kiireellisessä tapauksessa, kun tarvitaan välittömiä toimia luotonottajien yhteisiin etuihin kohdistuvaan vakavaan uhkaan puuttumiseksi.

Vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat määrätä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja hallinnollisia seuraamuksia ja korjaavia toimenpiteitä riippumatta siitä, ovatko kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset jo määränneet hallinnollisia seuraamuksia ja korjaavia toimenpiteitä.

Lisäksi vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat kieltää sovellettavia sääntöjä, myös tämän direktiivin mukaisia velvoitteitaan, rikkovan luotonhallinnoijan toiminnan jatkamisen, kunnes kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen on tehnyt asianmukaisen päätöksen tai luotonhallinnoija toteuttaa toimenpiteitä rikkomisen korjaamiseksi.

III osasto

Luotonostajat

15 artikla

Järjestämättömän luottosopimuksen mukaisia luotonantajan oikeuksia tai itse järjestämättömiä luottosopimusta koskeva tiedonsaantioikeus

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että luottolaitos antaa mahdolliselle luotonostajalle järjestämättömän luottosopimuksen mukaisista luotonantajan oikeuksista tai itse järjestämättömästä luottosopimuksesta ja tapauksen mukaan vakuudesta tarvittavat tiedot, joiden avulla mahdollinen luotonostaja voi tehdä oman arviointinsa järjestämättömän luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse luottosopimuksen arvosta ja kyseisen sopimuksen arvon takaisinperinnän todennäköisyydestä ennen kuin se tekee sopimuksen järjestämättömän luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse järjestämättömän luottosopimuksen siirtämisestä, varmistaen samalla luottolaitoksen antamien tietojen suojan ja liiketoimintatietojen salassapidon.

2. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että luottolaitokset, jotka siirtävät luotonostajalle järjestämättömän luottosopimuksen mukaiset luotonantajan oikeudet tai itse järjestämättömän luottosopimuksen, ilmoittavat puolivuositain tämän direktiivin 21 artiklan 3 kohdan mukaisesti nimetyille vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/36/EU¹ 4 artiklan 5 kohdassa tarkoitetuille toimivaltaisille viranomaisille ainakin seuraavat tiedot:
- a) luotonostajan tai tapauksen mukaan sen 19 artiklan mukaisesti nimetyn edustajan oikeushenkilötunnus (LEI) tai, jos tällaista tunnusta ei ole,
 - i) luotonostajan nimi tai luotonostajan johto- tai hallintoelimen jäsenten nimet ja niiden henkilöiden nimet, joilla on asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 36 alakohdassa tarkoitettu huomattava omistusosuus luotonostajassa; ja
 - ii) luotonostajan tai tapauksen mukaan sen 19 artiklan mukaisesti nimetyn edustajan osoite;
 - b) siirretyn järjestämättömän luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai siirretyn järjestämättömän luottosopimuksen yhteenlaskettu maksamatta oleva määrä;

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/36/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 338).

- c) järjestämättömien luottosopimusten tai siirrettyjen järjestämättömien luottosopimusten mukaisten luotonantajan oikeuksien lukumäärä ja arvo;
 - d) tieto siitä, sisältääkö siirto kuluttajan kanssa tehdyn järjestämättömän luottosopimuksen mukaisia luotonantajan oikeuksia tai itse järjestämättömät luottosopimukset, ja järjestämättömän luottosopimusten vakuutena mahdollisesti olevien omaisuuserien tyypit.
3. Edellä 2 kohdassa tarkoitetut toimivaltaiset viranomaiset voivat vaatia luottolaitoksia toimittamaan mainitussa kohdassa tarkoitetut tiedot neljännesvuosittain aina, kun ne katsovat sen tarpeelliseksi, muun muassa voidakseen paremmin seurata kriisiaikana mahdollisesti suureksi muodostuvaa siirtojen määrää.
4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset antavat 2 ja 3 kohdassa tarkoitetut tiedot ja muut tiedot, joita ne mahdollisesti pitävät tarpeellisina tämän direktiivin mukaisten tehtäviensä ja velvollisuuksiensa hoitamiseksi, viipymättä luotonostajan kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille.
5. Edellä olevia 1–4 kohtaa sovelletaan asetusten (EU) 2016/679 ja (EU) 2018/1725 mukaisesti.

16 artikla

Tietolomakkeisiin sovellettavat tekniset täytäntöönpanostandardit

1. EPV laatii luonnokset teknisiksi täytäntöönpanostandardeiksi, joissa määritetään mallit ja lomakkeet, joita luottolaitosten on käytettävä 15 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen tietojen antamisessa, jotta luotonostajille annetaan yksityiskohtaiset tiedot niiden luottosalkun luottovastuista järjestämättömän luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse järjestämättömän luottosopimuksen analysointia, arviointia ja taloudellisten tietojen huolellista tarkastusta varten.
2. EPV määrittää tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetuissa teknisten täytäntöönpanostandardien luonnoksissa 15 artiklan 1 kohdan mukaisia luottamuksellisia tietoja koskevat tietokentät, myös sen, mitkä tietokentät ovat pakollisia, sekä näiden tietojen käsittelytavan.
3. Teknisten täytäntöönpanostandardien luonnosten on oltava oikeassa suhteessa luottojen ja luottosopimussalkkujen luonteeseen ja kokoon.
4. Laatiessaan 1 kohdassa tarkoitettuja teknisten täytäntöönpanostandardien luonnoksia EPV ottaa huomioon kaikki seuraavat seikat:
 - a) olemassa olevat markkinakäytännöt, jotka koskevat tietojen jakamista ostajien ja myyjien kesken;
 - b) käyttäjiltä saatu palaute näiden kokemuksista EPV:n järjestämättömien lainojen transaktiomallien käytöstä;
 - c) jäsenvaltioiden tasolla voimassa olevat vastaavat vaatimukset;

- d) se, että on tärkeää minimoida luottolaitosten ja luotonostajien käsittelykustannukset.
5. EPV toimittaa 1 kohdassa tarkoitetut teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset komissiolle viimeistään ... päivänä ...kuuta ... [yhdeksän kuukauden kuluttua tämän direktiivin voimaantulopäivästä].
6. Siirretään komissiolle valta hyväksyä 1 kohdassa tarkoitetut tekniset täytäntöönpanostandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 15 artiklan mukaisesti.
7. Tietolomakkeita on käytettävä liiketoimissa, jotka liittyvät 1 päivänä heinäkuuta 2018 tai sen jälkeen myönnettyihin luottoihin, joista tulee järjestämättömiä ... päivän ...kuuta ... [tämän direktiivin voimaantulopäivä] jälkeen. Niiden luottojen osalta, jotka on pantu alulle 1 päivän heinäkuuta 2018 ja 1 kohdassa tarkoitettujen teknisten täytäntöönpanostandardien voimaantulopäivän välisenä aikana, luottolaitosten on täytettävä tietolomakkeeseen tiedot, jotka niillä on jo käytettävissään.
8. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että luottolaitokset soveltavat 6 kohdassa tarkoitettuja teknisiä täytäntöönpanostandardeja myös järjestämättömän luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse järjestämättömän luottosopimuksen siirtoon muille luottolaitoksille. Luottolaitosten on käytettävä tietolomakkeita tietojen antamiseen luottolaitokselta toiselle tapauksissa, joissa tehdään ainoastaan järjestämättömän luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse järjestämättömän luottosopimuksen siirto.

17 artikla
Luotonostajien velvoitteet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että:
 - a) luotonostaja, jonka kotipaikka on unionissa tai jonka sääntömääräinen kotipaikka sijaitsee unionissa tai, jos sillä ei kansallisen lainsäädännön mukaan ole sääntömääräistä kotipaikkaa, jonka päätoimipaikka sijaitsee unionissa, nimeää 2 artiklan 5 kohdan a alakohdan i tai iii alakohdassa tarkoitetun yhteisön tai luotonhallinnoijan suorittamaan luotonhallinnointitoimintoja kuluttajan kanssa tehdyn järjestämättömän luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse järjestämättömän luottosopimuksen osalta;
 - b) jos luotonostajalla ei ole kotipaikkaa unionissa tai sen sääntömääräinen kotipaikka ei sijaitse unionissa tai, jos sillä ei kansallisen lainsäädännön mukaan ole sääntömääräistä kotipaikkaa, sen päätoimipaikka ei sijaitse unionissa, sen 19 artiklan 1 kohdan mukaisesti nimetty edustaja nimeää 2 artiklan 5 kohdan a alakohdan i tai iii alakohdassa tarkoitetun yhteisön tai luotonhallinnoijan, paitsi jos edustaja on itse 2 artiklan 5 kohdan a alakohdan i tai iii alakohdassa tarkoitettu yhteisö, tai luotonhallinnoijan suorittamaan luotonhallinnointitoimintoja järjestämättömän luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse järjestämättömän luottosopimuksen osalta, kun luottosopimus on tehty seuraavien kanssa:
 - i) luonnolliset henkilöt, mukaan lukien kuluttajat ja itsenäiset ammatinharjoittajat;

- ii) mikroyritykset sekä pienet ja keskisuuret yritykset (pk-yritykset), sellaisina kuin ne on määritelty komission suosituksen 2003/361/EY¹ liitteessä olevassa 2 artiklassa.

Vastaanottavat jäsenvaltiot voivat laajentaa ensimmäisessä alakohdassa säädetyn vaatimuksen koskemaan muita luottosopimuksia.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että luotonhallinnoijaan ei kohdistu muita järjestämättömän luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse järjestämättömän luottosopimuksen ostamista koskevia lisävaatimuksia kuin ne, joista säädetään tämän direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetuissa kansallisissa säännöksissä tai sovellettavan kuluttajansuojalainsäädännön, sopimusoikeuden, siviilioikeuden tai rikosoikeuden säännöksissä. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että sen jälkeen kun luottosopimuksen mukaiset luotonantajan oikeudet tai itse luottosopimus on siirretty luotonostajalle, luotonostajaan sovelletaan edelleen asiaankuuluvaa unionin oikeutta ja kansallista lainsäädäntöä, joka koskee erityisesti sopimusten täytäntöönpanoa, kuluttajansuojaa, luotonottajien oikeuksia, luoton alullepanoa ja pankkisalaisuutta koskevia sääntöjä sekä rikosoikeutta. Luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse luottosopimuksen siirto luotonostajalle ei saa vaikuttaa unionin oikeuden ja kansallisen lainsäädännön kuluttajille ja muille luotonottajille tarjoaman suojan eikä maksukyvyttömyyttä koskevien sääntöjen tarjoaman suojan tasoon, sanotun kuitenkaan rajoittamatta vekseleitä koskevien kansallisten ja kansainvälisten sääntöjen soveltamista.

¹ Komission suositus 2003/361/EY, annettu 6 päivänä toukokuuta 2003, mikroyritysten sekä pienten ja keskisuurten yritysten määritelmästä (EUVL L 124, 20.5.2003, s. 36).

3. Tämä direktiivi ei rajoita luottorekisterejä koskevaa kansallista toimivaltaa, mukaan lukien toimivalta vaatia luotonostajilta tietoja luottosopimuksen mukaisista luotonantajan oikeuksista tai itse luottosopimuksesta ja sen hoitamisesta.
4. Jäsenvaltiot voivat sallia sen, että luotonostajat antavat hankkimiensa luottosopimusten hallinnoinnin luonnollisten henkilöiden tehtäväksi. Näiden luonnollisten henkilöiden on oltava kansallisen sääntely- ja valvontajärjestelmän alaisia, eikä heillä ole tässä direktiivissä säädettyä vapautta suorittaa luotonhallinnointitoimintoja toisessa jäsenvaltiossa.
5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että nimetty luotonhallinnoija tai 2 artiklan 5 kohdan a alakohdan i tai iii alakohdassa tarkoitettu yhteisö noudattaa luotonostajan puolesta luotonostajalle tämän artiklan 2 kohdan sekä 18 ja 20 artiklan nojalla asetettuja velvoitteita. Jos luotonhallinnoijaa tai 2 artiklan 5 kohdan a alakohdan i tai iii alakohdassa tarkoitettua yhteisöä ei nimetä, kyseisiä velvoitteita on sovellettava edelleen luotonostajaan tai sen edustajaan.

Jäsenvaltiot voivat edellyttää, että nimetty luotonhallinnoija tai 2 artiklan 5 kohdan a alakohdan i tai iii alakohdassa tarkoitettu yhteisö noudattaa luotonostajan puolesta luotonostajalle kansallisen lainsäädännön mukaisesti asetettuja velvoitteita, jotka koskevat muun muassa tämän artiklan 3 kohtaa.

18 artikla

Luotonhallinnoijien tai muiden yhteisöjen käyttö

1. Jos luotonostaja tai tapauksen mukaan sen 19 artiklan mukaisesti nimetty edustaja nimeää 2 artiklan 5 kohdan a alakohdan i tai iii alakohdassa tarkoitetun yhteisön tai luotonhallinnoijan suorittamaan luotonhallinnointitoimintoja siirrettyjen järjestämättömän luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse järjestämättömän luottosopimuksen osalta, jäsenvaltioiden on edellytettävä, että luotonostaja tai sen edustaja ilmoittaa oman kotijäsenvaltionsa toimivaltaisille viranomaisille 2 artiklan 5 kohdan a alakohdan i tai iii alakohdassa tarkoitetun yhteisön tai luotonhallinnoijan nimen ja osoitteen viimeistään päivänä, jona luotonhallinnointitoimintojen suorittaminen alkaa.
2. Jos luotonostaja tai tapauksen mukaan sen 19 artiklan mukaisesti nimetty edustaja nimeää muun kuin tämän artiklan 1 kohdan nojalla ilmoitetun yhteisön, sen on ilmoitettava muutoksesta oman kotijäsenvaltionsa toimivaltaisille viranomaisille viimeistään muutoksen toteutumispäivänä ja ilmoitettava nimi- ja osoitetiedot uudesta yhteisöstä, jonka se on nimennyt suorittamaan luotonhallinnointitoimintoja siirrettyjen järjestämättömän luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse järjestämättömän luottosopimuksen osalta.
3. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että luotonostajan kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset välittävät 1 ja 2 kohdan mukaisesti saadut tiedot ilman aiheetonta viivytystä vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa luotto myönnettiin, sekä uuden luotonhallinnoijan kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille.

19 artikla

Kolmannen maan luotonostajien edustaja

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä järjestämättömän luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse järjestämättömän luottosopimuksen siirron yhteydessä, että luotonostaja, jolla ei ole kotipaikkaa unionissa tai jonka sääntömääräinen kotipaikka ei sijaitse unionissa tai, jos sillä ei kansallisen lainsäädännön mukaan ole sääntömääräistä kotipaikkaa, jonka päätoimipaikka ei sijaitse unionissa, nimeää kirjallisesti edustajan, jolla on kotipaikka unionissa tai jonka sääntömääräinen kotipaikka sijaitsee unionissa tai, jos sillä ei kansallisen lainsäädännön mukaan ole sääntömääräistä kotipaikkaa, jonka päätoimipaikka sijaitsee unionissa.
2. Toimivaltaiset viranomaiset ottavat 1 kohdassa tarkoitettuun edustajaan yhteyttä luotonostajan lisäksi tai sijasta kaikissa tämän direktiivin jatkuvaa noudattamista koskeissa kysymyksissä, ja kyseinen edustaja on kaikilta osin vastuussa tämän direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetuissa kansallisissa säännöksissä luotonostajalle asetettujen velvoitteiden noudattamisesta.

20 artikla

Luotonostajan toteuttama järjestämättömän luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse järjestämättömän luottosopimuksen siirto ja ilmoitus toimivaltaisille viranomaisille

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että luotonostaja tai tapauksen mukaan sen 19 artiklan mukaisesti nimetty edustaja, joka siirtää järjestämättömän luottosopimuksen mukaiset luotonantajan oikeudet tai itse järjestämättömän luottosopimuksen, ilmoittaa kotijäsenvaltionsa toimivaltaisille viranomaisille puolivuositain uuden luotonostajan ja tapauksen mukaan sen 19 artiklan mukaisesti nimetyn edustajan oikeushenkilötunnuksen (LEI) tai, jos tällaista tunnusta ei ole,
 - a) uuden luotonostajan tai tapauksen mukaan tämän 19 artiklan mukaisesti nimetyn edustajan nimen taikka uuden luotonostajan tai tämän edustajan johto- tai hallintoelimen jäsenten nimet ja niiden henkilöiden nimet, joilla on asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 36 alakohdassa tarkoitettu huomattava omistusosuus uudessa luotonostajassa tai tämän edustajassa; ja
 - b) uuden luotonostajan tai tapauksen mukaan sen 19 artiklan mukaisesti nimetyn edustajan osoitteen.

Lisäksi luotonostajan tai sen edustajan on ilmoitettava oman kotijäsenvaltionsa toimivaltaisille viranomaisille ainakin seuraavat tiedot:

- a) järjestämättömän luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai siirretyn järjestämättömän luottosopimuksen yhteenlaskettu maksamatta oleva määrä;
- b) siirrettyjen järjestämättömien luottosopimusten tai siirrettyjen järjestämättömien luottosopimusten mukaisten luotonantajan oikeuksien lukumäärä ja arvo;
- c) tieto siitä, sisältääkö siirto kuluttajan kanssa tehdyn järjestämättömän luottosopimuksen mukaisia luotonantajan oikeuksia tai itse järjestämättömän luottosopimuksen, ja järjestämättömien luottosopimusten vakuutena mahdollisesti olevien omaisuususerien tyypit.

- 2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetut toimivaltaiset viranomaiset voivat vaatia luotonostajia tai tapauksen mukaan niiden 19 artiklan mukaisesti nimettyjä edustajia toimittamaan kyseisessä kohdassa tarkoitetut tiedot neljännesvuosittain aina, kun kyseiset toimivaltaiset viranomaiset katsovat sen tarpeelliseksi, muun muassa voidakseen paremmin seurata kriisiaikana mahdollisesti suureksi muodostuvaa siirtojen määrää.
- 3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 ja 2 kohdassa tarkoitetut toimivaltaiset viranomaiset välittävät mainittujen kohtien mukaisesti saadut tiedot ilman aiheutonta viivytystä vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille ja uuden luotonostajan kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille.

IV osasto

Valvonta

21 artikla

Toimivaltaisten viranomaisten harjoittama valvonta

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että luotonhallinnoijat ja mahdolliset luottohallinnointipalvelujen tarjoajat, joille on ulkoistettu luottohallinnointitoimintoja 12 artiklan mukaisesti, noudattavat tämän direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annettuja kansallisia säännöksiä jatkuvasti ja että kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset valvovat kyseisiä toimintoja asianmukaisesti arvioidakseen säännösten noudattamista.
2. Luotonostajan tai tapauksen mukaan sen 19 artiklan mukaisesti nimetyn edustajan kotijäsenvaltion on varmistettava, että tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen toimivaltaisten viranomaisten vastuulle kuuluu 10 artiklassa ja 17–20 artiklassa säädettyjen velvoitteiden noudattamisen valvonta luotonostajan tai tapauksen mukaan sen 19 artiklan mukaisesti nimetyn edustajan osalta.
3. Jäsenvaltioiden on nimettävä toimivaltaiset viranomaiset, joiden vastuulla on tämän direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetuissa kansallisissa säännöksissä vahvistettujen tehtävien ja velvollisuuksien hoitaminen.
4. Jos jäsenvaltiot nimeävät 3 kohdan nojalla useamman kuin yhden toimivaltaisen viranomaisen, niiden on määriteltävä kunkin tehtävät ja nimettävä yksi niistä keskitetyksi yhteyspisteeksi kaikkea tarvittavaa kotijäsenvaltion tai vastaanottavien jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten kanssa tapahtuvaa tiedonvaihtoa ja vuorovaikutusta varten.

5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että on toteutettu asianmukaiset toimenpiteet, jotta tämän artiklan 3 kohdan nojalla nimetyillä toimivaltaisilla viranomaisilla on mahdollisuus saada luotonostajilta tai niiden 19 artiklan mukaisesti nimetyiltä edustajilta, luotonhallinnoijilta, luotonhallinnointipalvelujen tarjoajilta, joille luotonhallinnoija ulkoistaa luotonhallinnointitoimintoja 12 artiklan nojalla, luotonottajilta ja kaikilta muilta henkilöitä tai viranomaisilta tiedot, joita ne tarvitsevat voidakseen
- a) arvioida, noudatetaanko tämän direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetuissa kansallisissa säännöksissä säädettyjä vaatimuksia jatkuvasti;
 - b) tutkia, onko kyseisiä vaatimuksia mahdollisesti rikottu;
 - c) määrätä hallinnollisia seuraamuksia ja korjaavia toimenpiteitä niiden kansallisten säännösten mukaisesti, joilla 23 artikla saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä.
6. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 3 kohdan nojalla nimetyillä toimivaltaisilla viranomaisilla on asiantuntemus, resurssit, toimintavalmiudet ja valtuudet, joita ne tarvitsevat tässä direktiivissä säädettyjen tehtäviensä ja velvollisuuksiensa hoitamiseen.

22 artikla

Toimivaltaisten viranomaisten valvontatehtävä ja -valtuudet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 21 artiklan 3 kohdan nojalla nimetyille kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille annetaan kaikki sellaiset valvonta- ja tutkintavaltuudet sekä valtuudet määrätä seuraamuksia, joita ne tarvitsevat tässä direktiivissä säädettyjen tehtäviensä ja velvollisuuksiensa hoitamiseen, mukaan lukien ainakin
 - a) valtuus myöntää tai evätä toimilupa 5 ja 6 artiklan nojalla;
 - b) valtuus peruuttaa toimilupa 8 artiklan nojalla;
 - c) valtuus kieltää mikä tahansa luotonhallinnointitoiminto;
 - d) valtuus suorittaa paikan päällä ja muualla tehtäviä tarkastuksia;
 - e) valtuus määrätä hallinnollisia seuraamuksia ja korjaavia toimenpiteitä niiden kansallisten säännösten mukaisesti, joilla 23 artikla saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä;
 - f) valtuus seurata 12 artiklan 1 kohdan mukaisesti ulkoistamissopimuksia, joita luotonhallinnoijat ovat tehneet luotonhallinnointipalvelujen tarjoajien kanssa;
 - g) valtuus vaatia luotonhallinnoijia erottamaan johto- tai hallintoelimestään jäsenet, jotka eivät täytä 5 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädettyjä vaatimuksia;

- h) valtuus vaatia luotonhallinnoijia muuttamaan sisäisiä hallinto- ja ohjausjärjestelmiään ja sisäisiä valvontamenetelmiään tai saattamaan ne ajan tasalle, jotta varmistetaan tosiasiallinen luotonottajien oikeuksien kunnioittaminen luottosopimuksia sääntelevän lainsäädännön mukaisesti;
 - i) valtuus vaatia luotonhallinnoijia muuttamaan toimintaperiaatteitaan tai saattamaan ne ajan tasalle, jotta varmistetaan luotonottajien oikeudenmukainen ja huolellinen kohtelu sekä luotonottajien valitusten kirjaaminen ja käsittely;
 - j) valtuus vaatia lisätietoja järjestämättömän luottosopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien tai itse järjestämättömän luottosopimuksen siirrosta.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 21 artiklan 3 kohdan nojalla nimetyille vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille ja sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa luotto myönnettiin, jos se ei ole vastaanottava jäsenvaltio tai kotijäsenvaltio, annetaan kaikki valtuudet, joita ne tarvitsevat tässä direktiivissä säädettyjen tehtäviensä ja velvollisuuksiensa hoitamiseen.
3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset arvioivat riskiperusteista lähestymistapaa soveltaen, miten luotonhallinnoija täyttää 5 artiklan 1 kohdan e–h alakohdassa säädettyt vaatimukset.
4. Jäsenvaltioiden on määritettävä, missä laajuudessa 3 kohdassa tarkoitettu arviointi suoritetaan, ottaen huomioon asianomaisen luotonhallinnoijan toiminnan koko, luonne, laajuus ja monimuotoisuus.

5. Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille tai sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa luotto myönnettiin, jos se ei ole vastaanottava jäsenvaltio tai kotijäsenvaltio, 3 kohdassa tarkoitetun arvioinnin tuloksista jonkin mainitun toimivaltaisen viranomaisen pyynnöstä tai kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten katsoessa sen aiheelliseksi. Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on aina toimitettava tiedot mahdollisista määrätyistä hallinnollisista seuraamuksista tai korjaavista toimenpiteistä vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille ja tarvittaessa sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa luotto myönnettiin, jos se ei ole vastaanottava jäsenvaltio tai kotijäsenvaltio.
6. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kotijäsenvaltion ja vastaanottavien jäsenvaltioiden sekä sen jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset, jossa luotto myönnettiin, jos se ei ole vastaanottava jäsenvaltio tai kotijäsenvaltio, vaihtavat 3 kohdassa tarkoitettua arviointia tehtäessä kaikki tiedot, joita ne tarvitsevat tässä direktiivissä säädettyjen tehtäviensä ja velvollisuuksiensa hoitamiseen.
7. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat vaatia, että sellainen luotonhallinnoija, luotonhallinnointipalvelujen tarjoaja, luotonostaja tai sen 19 artiklan mukaisesti nimetty edustaja, joka ei täytä tämän direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annettujen kansallisten säännösten vaatimuksia, toteuttaa varhaisessa vaiheessa kaikki tarvittavat toimet tai toimenpiteet kyseisten säännösten noudattamiseksi.

23 artikla

Hallinnolliset seuraamukset ja korjaavat toimenpiteet

1. Rajoittamatta jäsenvaltioiden oikeutta säätää rikosoikeudellisista seuraamuksista, jäsenvaltioiden on annettava säännöt, joilla vahvistetaan asianmukaiset hallinnolliset seuraamukset ja korjaavat toimenpiteet, joita sovelletaan ainakin seuraavissa tilanteissa:
 - a) luotonhallinnoija ei noudata 11 artiklan saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetuissa kansallisissa säännöksissä säädettyjä vaatimuksia tai tekee 12 artiklan saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annettujen kansallisten säännösten vastaisen ulkoistamissopimuksen tai luotonhallinnointipalvelujen tarjoaja, jolle luotonhallinnointitoiminnot on ulkoistettu, rikkoo vakavalla tavalla sovellettavia säädöksiä, mukaan lukien tämän direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetut kansalliset säädökset;
 - b) luotonhallinnoijan 5 artiklan 1 kohdan e alakohdan mukaisten hallinto- ja ohjausjärjestelmien ja sisäisten valvontamenetelmien avulla ei pystytä varmistamaan luotonottajien oikeuksien kunnioittamista eikä henkilötietojen suojaa koskevien sääntöjen noudattamista;
 - c) luotonhallinnoijan toimintaperiaatteet ovat puutteellisia eivätkä takaa 5 artiklan 1 kohdan f alakohdassa tarkoitettua luotonottajien moitteetonta kohtelua;
 - d) luotonhallinnoijan 5 artiklan 1 kohdan g alakohdan mukaiset sisäiset menettelyt eivät mahdollista luotonottajien valitusten kirjaamista ja käsittelyä niiden velvoitteiden mukaisesti, joista säädetään tämän direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetuissa kansallisissa säännöksissä;

- e) luotonostaja tai tapauksen mukaan sen 19 artiklan mukaisesti nimetty edustaja jättää toimittamatta tiedot, joista säädetään 18 ja 20 artiklan saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetuissa kansallisissa säännöksissä;
- f) luotonostaja tai tapauksen mukaan sen 19 artiklan mukaisesti nimetty edustaja ei noudata vaatimusta, josta säädetään 17 artiklan saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetuissa kansallisissa säännöksissä;
- g) luotonostaja ei noudata vaatimusta, josta säädetään 19 artiklan saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetuissa kansallisissa säännöksissä;
- h) luottolaitos ei toimita tietoja, joista säädetään 15 artiklan saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetuissa kansallisissa säännöksissä;
- i) luotonhallinnoija sallii yhden tai useamman henkilön, joka ei täytä 5 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädettyjä vaatimuksia, tulla sen johto- tai hallintoelimen jäseneksi tai pysyä sen jäsenenä;
- j) luotonhallinnoija ei noudata 24 artiklan saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetuissa kansallisissa säännöksissä säädettyjä vaatimuksia;
- k) luotonostaja tai mahdollinen luotonhallinnoija tai 2 artiklan 5 kohdan a alakohdan i tai iii alakohdassa mainittu yhteisö ei noudata 10 artiklan saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annettuja kansallisia säännöksiä;

- l) luotonhallinnoija vastaanottaa ja pitää hallussaan luotonottajien varoja, kun tämä ei ole sallittua jäsenvaltiossa 6 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisesti;
 - m) luotonhallinnoija ei noudata 6 artiklan 2 kohdan saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetuissa kansallisissa säännöksissä säädettyjä vaatimuksia.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettujen hallinnollisten seuraamusten ja korjaavien toimenpiteiden on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia, ja niihin on sisällyttävä ainakin seuraavat:
- a) luotonhallinnoijana toimimiseen myönnetyn toimiluvan peruuttaminen;
 - b) määräys, jossa luotonhallinnoijaa tai luotonostajaa tai tapauksen mukaan sen 19 artiklan mukaisesti nimettyä edustajaa vaaditaan korjaamaan rikkominen, lopettamaan rikkominen ja olemaan toistamatta sitä;
 - c) hallinnolliset taloudelliset seuraamukset.
3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että hallinnolliset seuraamukset ja korjaavat toimenpiteet pannaan tosiasiallisesti täytäntöön.
4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset ottavat hallinnollisten seuraamusten tai korjaavien toimenpiteiden lajia sekä hallinnollisten sakkojen tasoa määrittäessään huomioon asiaan vaikuttavat olosuhteet, mukaan lukien seuraavat:
- a) rikkomuksen vakavuus ja ajallinen kesto;

- b) rikkomuksesta vastuussa olevan luotonhallinnoijan tai luotonostajan tai tapauksen mukaan sen 19 artiklan mukaisesti nimetyn edustajan vastuun aste;
- c) rikkomuksesta vastuussa olevan luotonhallinnoijan tai luotonostajan taloudellinen vahvuus, esimerkiksi oikeushenkilön kokonaisliikevaihtona tai luonnollisen henkilön vuosiansioina mitattuna;
- d) rikkomuksesta vastuussa olevan luotonhallinnoijan tai luotonostajan tai tapauksen mukaan sen 19 artiklan mukaisesti nimetyn edustajan rikkomuksella saamien voittojen tai välttämien tappioiden suuruus, jos nämä voitot tai tappiot ovat määritettävissä;
- e) rikkomuksen kolmansille osapuolille aiheuttamat tappiot, jos nämä tappiot ovat määritettävissä;
- f) rikkomuksesta vastuussa olevan luotonhallinnoijan tai luotonostajan halukkuus tehdä yhteistyötä toimivaltaisten viranomaisten kanssa;
- g) rikkomuksesta vastuussa olevan luotonhallinnoijan tai luotonostajan tai tapauksen mukaan sen 19 artiklan mukaisesti nimetyn edustajan aiemmat rikkomukset;
- h) rikkomuksen todelliset tai mahdolliset seuraukset järjestelmän kannalta.

5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset voivat soveltaa 2 kohdassa säädettyjä hallinnollisia seuraamuksia ja korjaavia toimenpiteitä johto- tai hallintoelimen jäseniin ja muihin henkilöihin, jotka ovat kansallisen lainsäädännön mukaan vastuussa rikkomuksesta.
6. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset antavat ennen tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen hallinnollisten seuraamusten tai korjaavien toimenpiteiden määräämistä koskevan päätöksen tekemistä asianomaiselle luotonhallinnoijalle, luotonostajalle tai tapauksen mukaan sen 19 artiklan mukaisesti nimetylle edustajalle mahdollisuuden tulla kuulluksi.
7. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kaikki päätökset, joilla määrätään 2 kohdassa säädettyjä hallinnollisia seuraamuksia tai korjaavia toimenpiteitä, ovat asianmukaisesti perusteltuja ja että niihin voidaan hakea muutosta.
8. Jäsenvaltiot voivat päättää olla vahvistamatta hallinnollisia seuraamuksia koskevia sääntöjä sellaisten rikkomusten osalta, joihin sovelletaan niiden kansallisen lainsäädännön nojalla rikosoikeudellisia seuraamuksia. Tällaisessa tapauksessa jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle asianomaiset rikosoikeudelliset säännökset.

V osasto

Suojatoimet ja yhteistyövelvollisuus

24 artikla

Valitukset

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että luotonhallinnoijat ottavat käyttöön tehokkaat ja avoimet menettelyt luotonottajilta saatujen valitusten käsittelyä varten ja pitävät näitä menettelyjä yllä.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että luotonhallinnoijat käsittelevät luotonottajilta saadut valitukset veloitusetta ja että luotonhallinnoijat kirjaavat valitukset ja niiden ratkaisemiseksi toteutetut toimenpiteet.
3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset vahvistavat ja julkaisevat menettelyn, jonka mukaan käsitellään luotonostajia, luotonhallinnoijia ja luotonhallinnointipalvelujen tarjoajia koskevat luotonottajien valitukset ja jolla varmistetaan vastaanotettujen valitusten ripeä käsittely.

25 artikla

Henkilötietojen suoja

Tätä direktiiviä sovellettaessa toteutettavassa henkilötietojen käsittelyssä on noudatettava asetuksia (EU) 2016/679 ja (EU) 2018/1725.

26 artikla

Toimivaltaisten viranomaisten yhteistyö

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 8, 13, 14, 15, 18, 20 ja 22 artiklassa tarkoitetut toimivaltaiset viranomaiset toimivat yhteistyössä keskenään, kun se on tarpeen niille kuuluvien tehtävien ja velvollisuuksien hoitamiseksi tai niille tämän direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetuissa kansallisissa säännöksissä annettujen valtuuksien käyttämiseksi. Kyseisten toimivaltaisten viranomaisten on lisäksi sovitettava toimintansa yhteen, jotta vältetään mahdollinen päällekkäisyys sovellettaessa valvontavaltuuksia sekä hallinnollisia seuraamuksia ja korjaavia toimenpiteitä rajat ylittävissä tapauksissa.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset antavat pyynnöstä ja ilman aiheutonta viivytystä toisilleen tiedot, jotka ovat tarpeen niille tämän direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetuissa kansallisissa säännöksissä osoitettujen tehtävien ja velvollisuuksien hoitamiseksi.
3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset, jotka saavat luottamuksellisia tietoja tämän direktiivin mukaisia tehtäviään ja velvollisuuksiaan hoitaessaan, käyttävät kyseisiä tietoja ainoastaan tämän direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetuissa kansallisissa säännöksissä osoitettujen tehtäviensä ja velvollisuuksiensa hoitamiseen. Toimivaltaisten viranomaisten välistä tiedonvaihtoa koskee Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/65/EU¹ 76 artiklan mukainen salassapitovelvollisuus.

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/65/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, rahoitusvälineiden markkinoista sekä direktiivin 2002/92/EY ja direktiivin 2011/61/EU muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 349).

4. Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että salassapitovelvollisia ovat kaikki, jotka ovat tai ovat olleet toimivaltaisten viranomaisten palveluksessa ja tilintarkastajina tai asiantuntijoina toimivaltaisten viranomaisten lukuun.
5. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat hallinnolliset ja organisatoriset toimenpiteet tässä artiklassa säädetyn yhteistyön edistämiseksi.
6. EPV edistää jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten välistä tiedonvaihtoa ja tukee niiden yhteistyötä.

VI osasto

Muuttaminen

27 artikla

Direktiivin 2008/48/EY muuttaminen

Muutetaan direktiivi 2008/48/EY seuraavasti:

- 1) Lisätään artikla seuraavasti:

”11 a artikla

Luottosopimuksen ehtojen muuttamista koskevat tiedot

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että luotonantaja toimittaa kuluttajalle seuraavat tiedot ennen luottosopimuksen ehtojen muuttamista, sanotun kuitenkaan rajoittamatta tässä direktiivissä säädettyjen muiden velvoitteiden noudattamista:

- a) selkeä kuvaus ehdotetuista muutoksista ja tarvittaessa kuluttajan suostumuksen tarpeesta tai lain perusteella tehdyistä muutoksista;
- b) edellä a alakohdassa tarkoitettujen muutosten toteuttamisaikataulu;
- c) kuluttajan käytettävissä olevat valituskeinot a alakohdassa tarkoitettujen muutosten osalta;

- d) mahdollisen valituksen tekemiseen käytettävissä oleva määräaika;
- e) sen toimivaltaisen viranomaisen nimi ja osoite, jolle kuluttaja voi tehdä valituksen.”

2) Lisätään artikla seuraavasti:

”16 a artikla

Maksamattomat lainat ja täytäntöönpano

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että luotonantajilla on käytössä asianmukaiset käytänteet ja menettelyt, joilla ne voivat tarvittaessa noudattaa kohtuullista pidättyvyyttä ennen täytäntöönpanomenettelyn käynnistämistä. Tällaisissa lainanhoitajustoimissa on otettava huomioon muun muassa kuluttajan tilanne, ja niihin voi kuulua muun muassa seuraavia vaihtoehtoja:
 - a) luottosopimuksen täydellinen tai osittainen uudelleenrahoitus;
 - b) luottosopimuksen voimassa olevien ehtojen muuttaminen, johon voi sisältyä muun muassa seuraavaa:
 - i) luottosopimuksen voimassaoloajan pidentäminen;
 - ii) luottosopimuksen tyypin muuttaminen;
 - iii) takaisinmaksuerän lykkääminen osittain tai kokonaan;

- iv) koron muuttaminen;
 - v) lyhennysvapaan tarjoaminen;
 - vi) osittainen takaisinmaksu;
 - vii) lainavaluutan vaihtaminen;
 - viii) lainan anteeksianto osittain ja velkojen yhdistäminen.
2. Edellä 1 kohdan b alakohdassa oleva luettelo mahdollisista lainanhoitojoustotoimista ei rajoita kansallisessa lainsäädännössä vahvistettujen sääntöjen soveltamista eikä edellytä, että jäsenvaltiot säätävät kaikista näistä toimista kansallisessa lainsäädännössään.
3. Jäsenvaltiot voivat vaatia, että jos luotonantajan sallitaan määritellä kuluttajalle tämän maksulaiminlyönnistä aiheutuvat maksut ja veloittaa ne, kyseiset maksut eivät saa ylittää sitä, mikä on tarpeen luotonantajalle maksulaiminlyönnistä aiheutuneiden kustannusten korvaamiseksi.
4. Jäsenvaltiot voivat sallia luotonantajien määrätä lisämaksuja kuluttajalle siinä tapauksessa, että tämä laiminlyö maksunsa. Tässä tapauksessa jäsenvaltioiden on asetettava kyseisille maksuille yläraja.”

3) Korvataan 22 artiklan 1 kohta seuraavasti:

”1. Tässä direktiivissä olevien yhdenmukaistettujen säännösten osalta jäsenvaltiot eivät saa kansallisessa lainsäädännössään pitää voimassa tai ottaa käyttöön säännöksiä, jotka poikkeavat tämän direktiivin säännöksistä. Edellä olevilla 16 a artiklan 3 ja 4 kohdalla ei kuitenkaan estetä jäsenvaltioita pitämästä voimassa tai ottamasta käyttöön tiukempia säännöksiä kuluttajien suojelemiseksi.”

28 artikla

Direktiivin 2014/17/EU muuttaminen

Muutetaan direktiivi 2014/17/EU seuraavasti:

1) Lisätään artikla seuraavasti:

”27 a artikla

Luottosopimuksen ehtojen muuttamista koskevat tiedot

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että luotonantaja toimittaa kuluttajalle seuraavat tiedot ennen luottosopimuksen ehtojen muuttamista, sanotun kuitenkin rajoittamatta tässä direktiivissä säädettyjen muiden velvoitteiden noudattamista:

- a) selkeä kuvaus ehdotetuista muutoksista ja tarvittaessa kuluttajan suostumuksen tarpeesta tai lain perusteella tehdyistä muutoksista;

- b) edellä a alakohdassa tarkoitettujen muutosten toteuttamisaikataulu;
- c) kuluttajan käytettävissä olevat valituskeinot a alakohdassa tarkoitettujen muutosten osalta;
- d) mahdollisen valituksen tekemiseen käytettävissä oleva määräaika;
- e) sen toimivaltaisen viranomaisen nimi ja osoite, jolle kuluttaja voi tehdä valituksen.”

2) Muutetaan 28 artikla seuraavasti:

- a) korvataan 1 kohta seuraavasti:

”1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että luotonantajilla on käytössä asianmukaiset käytänteet ja menettelyt, jotta ne voivat tarvittaessa noudattaa kohtuullista pidättyvyyttä ennen ulosmittausmenettelyn käynnistämistä. Tällaisissa lainanhoitajoustoimissa on otettava huomioon muun muassa kuluttajan tilanne, ja niihin voi kuulua muun muassa seuraavia vaihtoehtoja:

- a) luottosopimuksen täydellinen tai osittainen uudelleenrahoitus;
- b) luottosopimuksen voimassa olevien ehtojen muuttaminen, johon voi sisältyä muun muassa seuraavaa:
 - i) luottosopimuksen voimassaoloajan pidentäminen;

- ii) luottosopimuksen tyypin muuttaminen;
- iii) takaisinmaksuerän lykkääminen osittain tai kokonaan;
- iv) koron muuttaminen;
- v) lyhennysvapaan tarjoaminen;
- vi) osittainen takaisinmaksu;
- vii) lainavaluutan vaihtaminen;
- viii) lainan anteeksianto osittain ja velkojen yhdistäminen.”;

b) lisätään kohta seuraavasti:

”1 a. Edellä 1 kohdan b alakohdassa olevalla luettelolla mahdollisista lainanhoitojoustotoimista ei rajoiteta kansallisessa lainsäädännössä vahvistettujen sääntöjen soveltamista eikä edellytetä, että jäsenvaltiot säätävät kaikista näistä toimista kansallisessa lainsäädännössään.”

3) Lisätään artikla seuraavasti:

”28 a artikla

Luotonantajan oikeuksien tai itse luottosopimuksen siirtäminen

1. Jos luottosopimuksen mukaiset luotonantajan oikeudet tai itse luottosopimus siirretään kolmannelle osapuolelle, kuluttajalla on oikeus esittää siirronsaaajaa kohtaan kaikki ne väitteet, jotka hän olisi voinut esittää alkuperäistä luotonantajaa kohtaan, esimerkiksi vaatia kuittausta, jos se sallitaan kyseisessä jäsenvaltiossa.
2. Kuluttajalle on ilmoitettava 1 kohdassa tarkoitettusta siirtämisestä lukuun ottamatta tapauksia, joissa alkuperäinen luotonantaja toimii edelleen luottosopimuksen uuden haltijan suostumuksella luotonhallinnoijana suhteessa kuluttajaan.”

VII osasto

Loppusäännökset

29 artikla

Komitea

1. Komissiota avustaa komitea. Tämä komitea on Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 182/2011¹ tarkoitettu komitea.
2. Kun viitataan tähän kohtaan, sovelletaan asetuksen (EU) N:o 182/2011 4 artiklaa.

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EU) N:o 182/2011, annettu 16 päivänä helmikuuta 2011, yleisistä säännöistä ja periaatteista, joiden mukaisesti jäsenvaltiot valvovat komission täytäntöönpanovallan käyttöä (EUVL L 55, 28.2.2011, s. 13).

30 artikla

Arviointi

1. Komissio toteuttaa viimeistään ... päivänä ...kuuta ... [viiden vuoden kuluttua tämän direktiivin voimaantulopäivästä] tämän direktiivin arvioinnin ja esittää Euroopan parlamentille, neuvostolle ja Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle kertomuksen tärkeimmistä havainnoista. Arvioinnin on sisällettävä ainakin seuraavat tiedot:
 - a) unionissa toimiluvan saaneiden luotonhallinnoijien lukumäärä ja vastaanottavassa jäsenvaltiossa palvelujaan tarjoavien luotonhallinnoijien lukumäärä;
 - b) luotonostajien, joiden kotipaikka on unionissa tai joiden sääntömääräinen kotipaikka tai, jos niillä ei kansallisen lainsäädännön mukaan ole sääntömääräistä kotipaikkaa, päätoimipaikka sijaitsee samassa jäsenvaltiossa kuin luottolaitoksen sääntömääräinen kotipaikka tai päätoimipaikka taikka eri jäsenvaltiossa kuin luottolaitoksen sääntömääräinen kotipaikka tai päätoimipaikka taikka unionin ulkopuolella, luottolaitoksilta ostamien järjestämättömien luottosopimusten mukaisten luotonantajan oikeuksien tai järjestämättömien luottosopimusten lukumäärä;
 - c) luotonhallinnoijien ja luotonostajien harjoittamiin toimintoihin liittyvän rahanpesua ja terrorismin rahoitusta koskevan riskin arviointi;
 - d) toimivaltaisten viranomaisten välisen 26 artiklan mukaisen yhteistyön arviointi.

2. Jos arvioinnissa tulee esiin merkittäviä ongelmia tämän direktiivin toimivuudessa, kertomuksessa on luonnosteltava, miten komissio aikoo puuttua yksilöityihin ongelmiin, mukaan luettuina mahdollisen tarkistuksen vaiheet ja aikataulu.

31 artikla

Uudelleentarkastelulauseke

Rajoittamatta Euroopan parlamentin ja neuvoston lainsäädäntöoikeuksia komissio antaa viimeistään ... päivänä ...kuuta ... [24 kuukauden kuluttua tämän direktiivin voimaantulopäivästä] Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen seuraavista:

- a) sääntelykehyksen riittävyys, kun on kyse ylärajojen mahdollisesta käyttöönotosta maksulaiminlyönnistä aiheutuville maksuille, joita sovelletaan seuraavien kanssa tehtyihin luottosopimuksiin:
 - i) luonnolliset henkilöt näiden luonnollisten henkilöiden elinkeino-, liike- tai ammattitoimintaan liittyvissä tarkoituksissa;
 - ii) pk-yritykset, sellaisina kuin ne on määritelty suosituksen 2003/361/EY liitteessä olevassa 2 artiklassa;
 - iii) luotonottajat edellyttäen, että luotto on luonnollisen henkilön takaama tai sen vakuutena on kyseiselle luonnolliselle henkilölle kuuluvaa omaisuutta;

- b) seuraavien kanssa tehtyjen luottosopimusten merkitykselliset näkökohdat, mukaan lukien mahdolliset lainanhoitajoustotoimet:
- i) luonnolliset henkilöt näiden luonnollisten henkilöiden elinkeino-, liike- tai ammattitoimintaan liittyvissä tarkoituksissa;
 - ii) pk-yritykset, sellaisina kuin ne on määritelty suosituksen 2003/361/EY liitteessä olevassa 2 artiklassa;
 - iii) luotonottajat edellyttäen, että luotto on luonnollisen henkilön takaama tai sen vakuutena on kyseiselle luonnolliselle henkilölle kuuluvaa omaisuutta;
- c) tarve laatia teknisiä täytäntöönpano- tai sääntelystandardeja tai kehittää muita asianmukaisia keinoja, jotta voidaan ottaa käyttöön yhteiset raportointimuodot 10 artiklan 2 kohdan mukaisia luotonottajille annettavia ilmoituksia varten, sekä näiden toteutettavuus, ja lainanjoustotoimet.

Ensimmäisessä kohdassa tarkoitettuun kertomukseen liitetään tarvittaessa lainsäädäntöehdotus.

32 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on annettava ja julkaistava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset viimeistään ... päivänä ...kuuta ... [24 kuukauden kuluttua tämän direktiivin voimaantulopäivästä]. Niiden on viipymättä toimitettava nämä säännökset kirjallisina komissiolle.

2. Jäsenvaltioiden on sovellettava 1 kohdassa tarkoitettuja säännöksiä ... päivästä ...kuuta ... [24 kuukauden ja yhden päivän kuluttua tämän direktiivin voimaantulopäivästä].

Poiketen siitä, mitä ensimmäisessä alakohdassa säädetään, yhteisöt, jotka jo suorittavat kansallisen lainsäädännön mukaisesti luotonhallinnointitoimintoja ... päivänä ...kuuta ... [24 kuukauden ja yhden päivän kuluttua tämän direktiivin voimaantulopäivästä], saavat jatkaa näiden luotonhallinnointitoimintojen suorittamista kotijäsenvaltiossaan ... päivään ...kuuta ... [30 kuukauden kuluttua tämän direktiivin voimaantulopäivästä] tai siihen päivään asti, jona ne saavat toimiluvan tämän direktiivin mukaisesti, sen mukaan, kumpi ajankohta on aikaisempi.

Jäsenvaltiot, joilla on jo käytössä tässä direktiivissä vahvistettuja järjestelmiä vastaavat tai tiukemmat luotonhallinnointitoimintoja koskevat järjestelmät, voivat sallia, että yhteisöt, jotka jo suorittavat luotonhallinnointitoimintoja näiden järjestelmien puitteissa ... päivänä ...kuuta ... [24 kuukauden ja yhden päivän kuluttua tämän direktiivin voimaantulopäivästä], tunnustetaan automaattisesti toimiluvan saaneiksi luotonhallinnoijiksi kansallisilla säännöksillä, joilla tämä direktiivi saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä.

3. Näissä jäsenvaltioiden antamissa 1 kohdassa tarkoitetuissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne julkaistaan virallisesti. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.
4. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä säännellyistä kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

33 artikla
Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

34 artikla
Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty ...

Euroopan parlamentin puolesta
Puhemies

Neuvoston puolesta
Puheenjohtaja